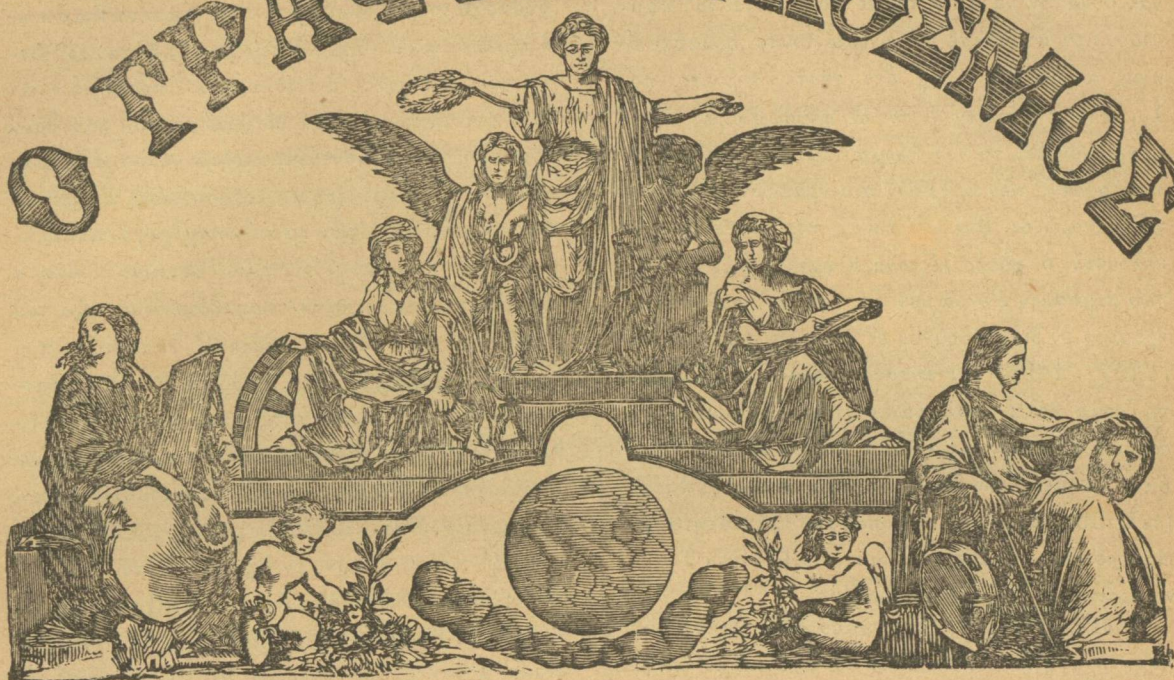

Ο ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΤΕΥΧΟΣ Κ΄.

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΤΗ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1880.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

—ο—ο—ο—

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ
ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ.

(Ἐκ τῶν σημειώσεων τοῦ κ. Γιάστρεμπωβ
Ρώσσου Προξένου ἐν Ἰωαννίνοις).

Ἐλευθέρα ἐκ τοῦ Σερβικοῦ μετάφρ. ὑπὸ Δ. Λ.

Πᾶς σχεδὸν συγγραφεὺς ἐνασχοληθεὶς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐπὶ τοῦ Μαυροβουνίου μετὰ τὸ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον σκοπὸν, ἐθεώρησεν ἴσως καθήκον αὐτοῦ καὶ εἰς τὰ ἀκόλουθα ζητήματα: ὠνομάζετο τὸ Μαυροβούνιον ἐν τῷ ἀρχαίῳ και-

ρῷ οὕτω μέχρι τοῦ ΙΣΤ΄ αἰῶνος, καὶ τίνος ἔνεκεν ἢ Γόρνια-Ζέτα ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Μαυροβουνίου.

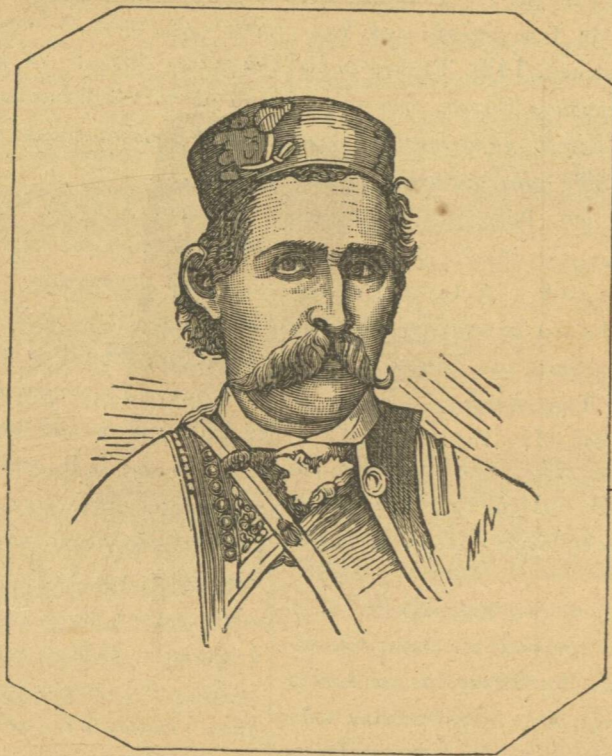
Γνωστὸν τυγχάνει ἴσως τῷ ἀναγνώστῃ μέχρι τίνος παραλογοῦσιν ἀφίχθησαν συγγραφεῖς τινες ἐν ταῖς σπουδαῖς αὐτῶν, ὡς π. χ. ὁ Α. Ποπόβ ἐν τῷ ταξιδίῳ του (ἐν Πετροπόλει 1847), ὁ Ἀμι-Μπουγιῆ ἐν τῷ συγγράμματι του καὶ λοιποὶ θελήσαντες ν' ἀπαντήσωσιν εἰς τὸ δεύτερον μόνον ζήτημα, μὴ θίγοντες τὸ πρῶτον τὸ καὶ σπουδαιότερον. Ἀλλὰ καὶ οἱ συγγραφεῖς ἐκεῖνοι οἵτινες ἠθέλησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα ἄνευ ἀπαντήσεως τυγχάνουσι λελανθασμένοι λέγοντες ὅτι τὸ Μαυροβούνιον δὲν ὠνομάζετο οὕτω ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις.

Ὁ κ. Μιλάκοβιτς ἐν τῇ περὶ τοῦ Μαυροβου-

δέν ἔδωσαν τὸ ὄνομα εἰς τὸ ὄρος τοῦτο οἱ Σέρβοι, μῆτε οἱ προγενέστεροι αὐτῶν κατοικοῦντες ἐν ταῖς χώραις ταύταις.

Τὸ ζήτημα δὲ περὶ τῆς ἀποκαλέσεως τοῦ Μαυροβουνίου διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου μῆτε κἄν ὀφείλει τις νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν, μὴ ἔχοντος οὐδεμίαν σημασίαν. Ἦθελεν εἶσθαι περιττὸν ἴσως νὰ ζητήσῃ τις τὴν αἰτίαν τῆς ὀνομασίας ταύτης, διότι ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα πολλὰ

μέρη φέροντα τὸ ὄνομα Μαυροβούνιον. Οὕτω ἐκ τὸς τῶν ἄνω ρηθέντων ἀπαντῶμεν « Μαυροβούνιον » ἐν Σερβίᾳ ἐν τῷ διαμερισματι Τσερνορέκκ, « Μαυροβούνιον » ἐν Ἡπειρῷ, « Μαυροβούνιον » ἐν Ἑλλάδι, « Καρὰ-ντάγ » ἐν Δαγιστάν (Καυκάσῳ), « Καρὰ-δάγ » ἐν Ἀσίᾳ οὐχὶ μακρὰν τοῦ Κάρας. Καὶ ἀκόμη « Καρὰ-δάγ » πλησίον τοῦ Διαρμπεκίρ Μεσοποταμίᾳ κλ. Εἶναι λοιπὸν βέβαιον ὅτι δι' ἄλλας αἰτίας ὠνομάσθησαν τὰ μέρη ταῦτα οὕτω

ΛΟΥΚΑΣ ΠΕΤΚΟΒΙΤΣ.

παρὰ τὴν τοῦ Ἰβάν Τσηρνόγιεβιτς.

Ὅτι τὸ Μαυροβούνιον ὠνομάζετο οὕτω οὐχὶ μόνον εἰς τὰ στόματα τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἐν ταῖς

ταῖς ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Δουσιάν καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Οὐρώσ τρία ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπέθανεν ὡς μοναχῆ, « βο ὀμπήτελι ὄντ νεγιὰ σοζδανόϊ βτζορνόϊ-γκόρι ». δηλ. ἐν τῇ παρ' αὐτῆς οἰκοδομηθεῖσῃ μονῇ ἐν Μαυροβουνίῳ. Ἡ ἐκκλησία αὕτη εὐρίσκεται ἐν τῷ χωρίῳ Λέτνιτσα τοῦ τμήματος τοῦ Γιλάν, οἱ καθολικοὶ τῆς παλαιᾶς Σερβίας μεταβαίνουσι κατ' ἔτος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ταύτῃ κατὰ τὴν 15 Αὐγούστου. Παρὰ τῷ χωρίῳ Λέτνιτσα ὑπάρχει χωρίον τι ὀνόματι

δημοσίαις πράξεσιν εἰσέτι βλέπομεν τοῦτο ἐκ τοῦ Χρυσοβούλου τοῦ βασιλέως τοῦ Δετσιάν. Λοιπὸν ματαίως ὁ Μιλάκοβιτς καὶ μετὰ τοῦτον

Σιατάρι μετὰ μικρᾶς ἐκκλησίας, τιμωμένης ἐπ' ὀνόματι τοῦ παρὰ δυτικοῖς Ἀγ. Ρόκου. Ἡ ἐκκλησία αὕτη ἦτο πανάρχαιος καὶ ἀφιερωμένη εἰς τὴν κατὰ τὴν 16 Αὐγούστου ἑορτὴν τοῦ ἁγ. Μανδηλίου, ὁπότε οἱ κάτοικοι τοῦ Μαυροβουνίου τῶν Σκοπίων μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς 15 Αὐγούστου μετέφερον τὸν σταυρὸν καὶ τὰς εἰκόνας πανηγυρίζοντες μέχρι τῆς ἐκκλησίας ταύτης. Ἀφ' οὗ οἱ Καθολικοὶ διὰ διαφόρων μηχανορραφῶν καὶ ραδιουργῶν γνωστῶν αὐτοῖς καὶ μό-

ὁ Δούσητς λέγουσιν ὅτι τὸ ὄνομα « Μαυροβούνιον » δὲν ἀναφέρεται παρὰ τινος τῶν ἀρχαίων καὶ μεταγενεστέρων συγγραφέων. Ἐν τῷ ρηθέντι Χρυσοβούλῳ οὐχὶ μόνον ὠνομάσθη οὕτω ἀλλὰ καὶ τὰ ὄρια αὐτοῦ ἐσημειώθησαν, ὥστε οὐδεμία ἀμφιβολία παρέχεται ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Μαυροβουνίου τούτου. Ρίπτων ὅθεν τις βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐν λόγῳ ὄριων καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν πόλεων καὶ χωρίων ἀπαντᾷ καὶ τὴν Γουσί-

νιαν καὶ τὸ χωρίον Βερμόσια ἐντὸς αὐτῶν. Ποῦ κεῖται ἡ Γουσίγια γνωστὸν τυγχάνει τῷ ἀναγνώστῃ. Ὡς δὲ πρὸς τὰ τελευταῖα χωρία ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ Χρυσοβούλῳ. Σέλο Βιρμωσια μέγισα τσηρνημ γκόραμ μέγισου Πλάβομι Μπουντίμλομ δηλ. τὸ χωρίον Βιρμωσια εἶναι τὸ ὄριον τοῦ μέλανος ὄρους μεταξὺ Πλάβας καὶ Μπουντίμλιε. (Ἴδε Monumenta Serbica p. 95). Καίτοι τὸ τελευταῖον πρὸ πολλοῦ ἐπυρπολήθη ἐν

ΜΙΧΟΣ ΛΟΥΒΙΒΡΑΤΙΤΣ.

ποσούτῳ διατηρεῖται εἰσέτι τῆς πεδιάδος ἐφ' ἧς ἔκειτο τὸ ρηθὲν χωρίον Βιρμωτς (2).

νοῖς κατώρθωσαν καὶ ἐπέτυχον νὰ προσηλυτίσωσι τοὺς ὀρθοδόξους κατοίκους κατὰ τὸν Κριμαϊ-

(2) Ἡ πρὸς τὸ Β. Α. κοιλὰς τῆς Goussigné εἶνε ἔρημος, καθότι τὸ ὑψηλὸν καὶ ὄρεινόν Κούτζι ἀνήκει καὶ νῦν εἰς τοὺς Μαυροβουνίους ὡς καὶ ἡ κοιλὰς τῆς Wrmotch παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν ὄρειων τούτων ἔστι τὸ συγχάνικς θέατρον τῶν ἀψιμαχιῶν τῶν ἀκροβολιστῶν. (Ἴδε Turquie d' Europe ὑπὸ Ami Boue τόμ. 2 σελ. 153 Βιέννη 1854.

Ἐν τῷ τοῦ βασιλέως Μιλιούτην χρυσοβούλῳ δι' οὗ ἀφιέρωσε τῇ μονῇ τοῦ ἁγ. Νικολάου εἰς Βράνινα (νῆσον ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Σκόδρας) τὸ χωρίον Ὁράχοβο καὶ ἑκατὸν περπέρας (νομίσμα-

κὸν πόλεμον, ἀπελατίνησαν καθολοκληρίαν ἐπωφελοῦμενοι τῆς περιστάσεως τοῦ ρηθέντος πολέμου καὶ τὰ χωρία Λέτνιτσα καὶ Σιάπαρι ὡς καὶ τὰ ἐρείπια τῶν ἐκκλησιῶν, οἰκοδομήσαντες καὶ νέαν ἐκκλησίαν ἐν Σιάπαρι. Πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ ὄχλου καὶ ἀποσώθῃσιν τῶν παραδόσεών του ὁ Λατίνος ἐπίσκοπος ἀντὶ τῆς πανηγύρεως τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Μανδηλίου, ὠνόμασε τὴν ἐκ-

νέον διά τήν Ρωσσίαν πολιτικόν ὀργανισμόν. Νάνοι βαλόντες κατά νοῦν νά καταστρέψωσι τὸ ἔργον τοῦ γίγαντος. Ὁ θάνατος τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου ἀφ' ἐνός καί ἡ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ μεγάλου δουκὸς Νικολάου παραίτησις ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ μεγάλου δουκὸς Κωνσταντίνου ἐφάνη εἰς αὐτούς ἡ κατάλληλος εὐκαιρία. Οἱ πλείστοι τῶν συνωμοτῶν ἀπετέλουσαν μέρος τῆς φρουρᾶς. Δὲν τοῖς ἦτο λοιπὸν δύσκολον νά ἐξαπατήσωσι τάγματα τινά, τὰ ὁποῖα χωρὶς νά τοὺς ἐννοήσωσι, συγκατετέθησαν νά παραταχθῶσιν εἰς μάχην ἐπὶ τῆς πλαταιᾶς τῆς Γερουσίας, ἀπέναντι αὐτοῦ τούτου τοῦ ἀνδριάντος, ὁ τεταμένος τοῦ ὁποῖου βραχίων δὲν ἠδύνατο κατά τὴν ὥραν ἐκείνην νά ἐνδείξῃ εἰμὴ ἀπειλὴν τρομεράν. Πιστοὶ εἰς τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον τοῖς εἶχον δώσει, ἐκράυαζον Βίβ α τ Κ ω ν σ τ ι τ ο ῦ τ ζ ι α (ἤγουν, ζήτω τὸ Σύνταγμα) νομίζοντες ὅτι ἐκράζον—Ζήτω ὁ Κωνσταντίνος(1), ὁ κατ' εὐθείαν κληρονόμος τοῦ ἀποβιώσαντος αὐτοκράτορος.

Ὀλέθριοι ἦσαν οἱ σκοποὶ τῶν συνωμοτῶν· ἐπρόκειτο, ριζηδὸν ἐξαφανίσαντες τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν, προσωρινὴν νά συγκροτήσωσι κυβέρνησιν, ὅπως λάβωσι καιρὸν νά σκεφθῶσι περὶ τῶν παραιτέρω. Δυστυχῆς Ρωσσία! ἂν ἡ θεία Πρόνοια ἐπέτρεπε τὴν ἐπιτυχίαν συνωμοσίας τοιαύτης! εἶχον λησμονήσει ἐν τῇ τυφλότητι αὐτῶν, ὅτι ἐκεῖνος, οὗ ἡ χαλκίνη εἰκὼν ὑψοῦτο ἐκεῖ ἀπειλητικῆ, εἶχεν ἄλλοτε πατάξει ἀποστάτας κινδυνωδεστέρους· ἐπελάθοντο ὅτι οἱ Σ τ ρ ε λ ί τ ζ ι ο ι, οἱ πραιτωριανοὶ οὗτοι τῆς Ἀρκτου, εἶχον συντριβῆ ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτοῦ χειρὸς, ὅτι ἐκεῖνος, καθ' οὗ τοσοῦτον ἀφρόνως ὕψουν φωνὴν στασιαστικὴν, σιδηρᾶν εἶχεν, ὡς ὁ προπάτωρ αὐτοῦ, τὴν ψυχὴν.

Ἄμα λαθὼν γινώσιν τῶν διατρεχόντων ὁ αὐτοκράτωρ ἐξέρχεται τῶν ἀνακτόρων του παρακο-

(1) Ἡ λέξις Κωνσταντίνος (σύνταγμα), δὲν ἔχει ἀντίστοιχον εἰς τὴν Ρωσικὴν γλῶσσαν, ὅθεν δὲν τὴν εἶχον ἐννοήσει οἱ στρατιῶται, οἵτινες, καθὼς αὐτὴν προφέροντες, τὴν ἐξελάμβανον φυσικῶς ὡς τὸ ὄνομα τοῦ Κωνσταντίνου, θηλυκευθὲν κατὰ τὸ ρωσικὸν ἔθος.

λουθούμενος ὑπὸ εὐαρίθμων ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, διευθύνεται ταχέως πρὸς τὸ μέρος τῆς στάσεως, ὀλίγον ἄλλως ἀπέχον. Ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς, ἤσυχος καὶ μὲ τὸ μέτωπον σοβαρὸν παρουσιάζεται ἐνώπιον τῶν στασιαστῶν. Οἱ στρατιῶται δειλιάσαντες ἕνεκα τῆς ἀπροσδοκῆτου ταύτης ἐμφανίσεως, ἧτις δὲν συμπεριλαμβάνετο ἐν τῷ προγράμματι τῶν συνωμοτῶν, μένουσιν ἄφωνοι ἐπὶ στιγμὴν, δὲν ὀπισθοδρομοῦν ὅμως. Εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς στάσεως ταύτης, ὡς μανιώδης προβαίνει, μὲ πιστόλιον εἰς τὴν χεῖρα, πυροβολεῖ ἐκ τοῦ σύνεγγυς καθ' ἐνός τῶν πρώτων σωματοφυλάκων τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ὁ κόμης Μιλοραδόβιτς πίπτει καιρίως πληγθεὶς πλησίον τοῦ ἡγεμόνος του. Ὁ αὐτοκράτωρ τότε προχωρεῖ, καὶ ἡ σοβαρὰ καὶ διάτορος φωνὴ κάμνει τοὺς στασιαστὰς νά ὠχριάσωσιν, οὐδὲν ἦττον ὅμως ἐμμένουσιν εἰς τὴν θέσιν των. Τὴν στιγμὴν ταύτην φθάνει ἀπὸ ρυτῆρος ἐλαῦνον τὸ πιστόν τοῦ Ἀπραξίνου τάγμα, ὅπερ ἀρχίζει γενικὸν πυροβολισμόν, τὸ πυροβολικὸν ἔπεται κατὰ πόδας, καί, πρὶν ὁ ἥλιος δύσῃ, ἡ στάσις εἶχε καταπνιγῆ καὶ οἱ ἀρχηγοὶ αὐτῆς ἦσαν σιδηροδέσμοι.

Ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος εἶναι πεποικισμένος μὲ ἐνέργειαν χαρακτηρὸς καὶ θετικὸν πνεῦμα, ἄξια ὄντως τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ δυνάμεως. Ἡ ψυχὴ του ἔχει βαφὴν ἀρχαϊκὴν, καί, ἂν ἐπιτρέπεται νά ἐκφρασθῶμεν οὕτω, εἶναι χαλκίνη, ὡς ὁ ἀνδριάς τοῦ προπάτορός του. Δι' αὐτὸν, τὰ δίκαια τοῦ ἡγεμόνος δὲν εἶναι παρ' αὐστηρὰς σχέσις καθηκόντων συνοδεύουσα αὐτά· ἐὰν ὑπερασπίζεται τὰ πρῶτα, δὲν ἐλλείπει ἀπὸ τὰ δεύτερα.

Εἶδομεν τὸν ἡγεμόνα τοῦτον ἀπέναντι τῆς στρατιωτικῆς στάσεως τῆς 14 δεκεμβρίου. Ἰδοὺ, ἐξ ἔτι βραδύτερον, ἀπαντῶμεν αὐτὸν ἀπέναντι ἐτέρας στάσεως, ταύτης ὅμως κινδυνωδεστέρας, καθὼς γεννηθείσης οὐχὶ ἐπιπολαίως ἤδη, ἀλλ' ἐκ τῶν σπλάγγων τοῦ τυφλουμένου ὑπὸ τῆς ἀμαθείας καὶ τῶν προλήψεων λαοῦ, τῆς στάσεως λέγομεν, τοῦ ἰουλίου τοῦ 1831.

(ἀκολουθεῖ).

**ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ
ΙΩΣΗΦ ὁ Α'.**

Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀυστρο-
Οὐγγαρίας.

ρώπη ταξιδεύει τοσούτον ὅσον αὐτός. Ὁ αὐτοκράτωρ κοιμάται ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ ὅπως καὶ ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ αἰθούσῃ.

Λ. Α. Λ.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Πρωτότυπος Ἐκκλησιαστικῆ Μελέτη).

« Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη. »

Οἰανδήποτε θεωρίαν ἢ δόγμα καὶ ἂν ἀποδεχθῶμεν περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, τὸ βέβαιόν ἐστίν ὅτι ἡ γέννησις τοῦ Σωτῆρος ἐπήνεγκε μεγίστην ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ κόσμου μεταβολήν. Ἀπεχώρισε τὴν νέαν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, καὶ οἱ ἄνθρωποι εἰσιν ἤδη διάφοροι κατὰ τε τὰς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ζησάντων, ὡς ἐὰν ἦσαν κάτοικοι διαφόρων πλανητῶν, καὶ ἠγνούουν τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν ἀνάπτυξιν τῶν τῆς ἀρχαιότητος ἀνδρῶν. Οἱ ἀρχαῖοι φαίνονται ξένοι εἰς ἡμᾶς ὡς οἱ ἄγριοι τῆς Ἀφρικῆς ἢ οἱ κάτοικοι τῆς Κίνας. Ἀπ' οὗτου χρόνου οἱ νόμοι τοῦ Χριστοῦ κυβερνῶσι τὸν κόσμον, καὶ ὁ ἄνθρωπος νέαν ἐνεδύθη σάρκα, νέος τύπος πολιτισμοῦ ἀναφαίνεται ἐν τῷ κόσμῳ, ἀρχίσας τὴν ἑαυτοῦ ἀνάπτυξιν εἰς τὰ νέα συστήματα τῶν κυβερνήσεων, τῆς φιλοσοφίας, τῶν τρόπων καὶ τῶν κοινωνικῶν ἐθίμων. Ὁ ἀρχαῖος καὶ νέος κόσμος ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων, ὡς συνέβη φυσικῶς πρὸ αἰώνων διὰ μιᾶς τῶν μεγάλων ἐκείνων γεωλογικῶν δονήσεων, αἵτινες διέρρηξαν τὸν φλοιὸν τῆς γῆς, ἀνύψωσαν ὄρη ἐκ τῶν βυθῶν τοῦ ὠκεανοῦ, φέροντα ἔτι ἐπὶ τῶν κορυφῶν θαλάσσια ὄστρακα μαρτυροῦντα τὴν πρώτην αὐτῶν μορφήν, διεπέρασαν μεταλλικὰς φλέβας διὰ μέσου βράχων ἐκ γρανίτου, καὶ διεσκόρπισαν εἰς ψυχρὰς χώρας τὰ ὄστᾶ τῶν ζώων, ἅτινα ζῶσιν ἐν τῇ διακεκαυμένῃ ζώνῃ. Οἰαιδήποτε δὲ καὶ ἂν ὦσιν αἱ αἰτίαι ἢ ἡ φιλοσοφία τῆς θαυμασίας ταύτης μεταβολῆς ἐν τῷ πλανήτη ἡμῶν, τὸ βέβαιον ὅμως ἐστίν, ὅτι αὕτη συνέβη, ὡς συνέβη καὶ διὰ τοῦ μεγάλου γεγονότος, ὅπερ

ἐορτάζομεν κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Ἡ ἐορτὴ ἐπομένως αὕτη τελεῖται πρὸς τιμὴν τῆς μεταβολῆς τῆς γενουμένης εἰς τὴν τύχην τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς μεταβάτης οὕτως εἰπεῖν, ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς κόρης εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς νύμφης. Ὁ νέος δ' οὗτος τύπος τοῦ πολιτισμοῦ οὐδὲν δεικνύει σημεῖον παρακμῆς, διαφέρων κατὰ τοῦτο τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν εἰδολολατρῶν. Αἱ δυνάμεις αὐτοῦ εἰσιν οὐ μόνον ἀνεξάντλητοι ἀλλὰ καὶ προοδευτικαί· ὁ μέγας νόμος, ὃν ἡ Θεία Πρόνοια φαίνεται, ὅτι ἐδημιούργησε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ἀναπτύσσεται ὅσημέραι, καὶ οὕτως ἡ ἱστορία καθίσταται προφητεία. Σκοπὸς τῆς υπάρξεως ἡμῶν οὐκ ἔστι πλέον τὸ ἐσθίειν, πίνειν καὶ ἀποθνήσκειν. Οἱ πρὸ ἡμῶν ζήσαντες ζῶσιν ἐν ἡμῖν, καὶ ἡμεῖς ζήσωμεν ἐν τοῖς μεθ' ἡμᾶς. Ὁ βίος τῶν ἀτόμων συνιστᾷ τὸν βίον τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ μηχανῇ ἐσμὲν μέρη αὐτῆς, καὶ ἐξετάζομεν διατὶ ὑπάρχομεν καὶ πῶς συνδεόμεθα μετὰ τῆς κοινῆς τοῦ κόσμου τούτου τύχης. Ἡ ἐορτὴ ἄρα τῶν Χριστουγέννων ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὸ ἱστορικῶς ζῆν.

Ἄλλ' ἀφέντες τὰς ἱστορικὰς ταύτας ἀναμνήσεις, ἀπέλιθωμεν, ὡς χριστιανοί, νοερῶς εἰς Παλαιστίνην, πατήσωμεν τὸ ἱερόν αὐτῆς ἔδαφος, ἐπισκεφθῶμεν τὰ ὕδατα καὶ τοὺς ἁγίους τόπους, τοὺς μὴ διηγουμένους συμβεβηκότα κοινὰ καὶ εἰς ἄλλας χώρας. Οὐχ εὐρήσομεν βεβαίως ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν τὰ ἔχνη ἀνικητοῦ τινὸς φάλαγγος ἀχθείσης ὑπὸ ὤμου τινος κατακτητοῦ, οὐδὲ τὴν πατρίδα μεγάλου τινὸς ποιητοῦ ἢ ἐξόχου διπλωμάτου. Εἶχε καὶ ἡ Παλαιστίνη πολεμικοὺς καὶ πολιτικοὺς ἀνδρας, ἀλλ' ἅπαντες οὗτοι κατεπώθησαν ὑπὸ τοῦ παμφάγου χρόνου, ὥστε τὸ πνεῦμα τοῦ προσκυνητοῦ προσηλοῦται εἰς μίαν καὶ μόνην ὑψηλὴν ἀνάμνησιν, καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ συγκινεῖται ὑπὸ ἐνὸς καὶ μόνου ἱεροῦ πάθους, προερχομένου ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς εἰλικρινοῦς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἡμῶν πίστεως.

Νεκρικὴ σιγὴ ἐπικρατεῖ ἐν Βηθλεὲμ, ὡς ἐν ἐρήμῳ νήσῳ ἐνθα οὐδεὶς ἤχος ἀκούεται, πλὴν τῶν μυστηριωδῶν φωνῶν τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν ἐγειρομένων καὶ κοπαζόντων ἀνέμων. Ὀλίγοι

εἰσὶν οἱ ἐν αὐτῇ τάφοι, καὶ ἔτι ὀλιγώτεροι οἱ ἄλλοι λόγοι, ἀλλ' ὑπάρχει εἰς ἐξ ἁπλοῦ καὶ μετρίου λίθου, ὅστις ἀείποτε εἴλκυσε τὸν θαυμασμόν τῶν συγγραφέων. Σιδηροῦς σταυρὸς κεῖται ἐπ' αὐτοῦ ὀριζοντεῖως, ὥστε ὅταν ὁ ἥλιος ἀνα-τέλλῃ καὶ διαχέῃ τὰς χρυσᾶς αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς φίλης αὐτοῦ φύσεως, σκιὰ σχηματίζεται ἐπὶ τῆς πλακῆς ἐν σχήματι σταυροῦ. Καθ' ὃν δὲ τρόπον ἀναπαύονται τὰ ὄστᾶ ἐκείνου, οὕτινος ὁ εὐσεβὴς ζῆλος τερπνὴν διαιωνίζει ἀνάμνησιν,

ΧΡΙΣΤΟΓΕΝΝΗΣΙΣ.—ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΟΔΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

οὕτω καὶ ἡ ποτὲ ἐνδοξος χώρα τῆς Παλαιστίνης κοιμάται ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς σκιᾷ. Οὐδεμία πεδιάς, οὐδεὶς ρυαξ, οὐδεμία κώμη, ἀλλ' εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ πιστοῦ παρίσταται ὁ ζωοποιὸς σταυρός! Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, καὶ ἀπὸ ἑ-
τους εἰς ἔτος ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ σεβασμιοῦ ὄρους τῆς μεταμόρφωσης, παρὰ τὰ ὕδατα τοῦ ἱεροῦ Ἰορδάνου, τοῦ ἀγνοτάτου πάντων τῶν ποταμῶν, ἐπὶ τῶν λόφων τῶν ἐπικειμένων ἄνω τῶν θαυμασῶν διὰ

τε τὸ κάλλος τῶν ζωγραφημάτων καὶ διὰ τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων φαίνεται ὅτι οἱ Γάλλοι ἐπιμελοῦνται τῆς διακοσμήσεως τῶν ναῶν τοῦ Ὑψίστου, ὅσον οἱ Ἴταλοὶ προσέχουσιν εἰς τὰ ποικίλα ἐνὸς ποτηρίου, χρησιμεύοντες εἰς οἰνοποσίαν. Εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον οἱ ἄνθρωποι τρέφουσι τὰ τέκνα των διὰ τοῦ γάλακτος τῶν ἀγελάδων· δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ τὰ τρέψωσιν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι τὸν Ἀχιλλέα, διὰ τοῦ μυελοῦ τοῦ λέοντος; Ὡ, ἀναμφιβόλως τὸ εἶδος τῆς τροφῆς ἐνεργεῖ θαυμασίως ἐπὶ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τῶν παιδῶν, ἡ δὲ ἀγέλας εἶναι τοσοῦτον ἄκαρδος καὶ ταπεινὴ, ὅσον ὁ λέων γενναῖόψυχος καὶ ἀνεξάρτητος. Καὶ κατ' ἀλήθειαν ὅταν ἀναγκαιῶς ἀποπέμπομεν τὴν πάσχουσαν ἢ τὴν κακοήθη τροφὴν, διὰ τί νὰ μὴ ἐννοήσωμεν ὅτι δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ τρέφονται οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ ζῶων; Οἱ εὐγενεῖς τῆς Γαλλίας ζῶσιν εἰς τὰ ὑποστατικά των περικυκλούμενοι ὑπὸ πλήθους δούλων καὶ ὑπηκόων, καὶ αὐθάδεις καταντώντες διὰ τοῦτο καὶ δεσποτικοί. Οὐδαμοῦ δὲ καταγίνονται εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὰς ἐπιστήμας, ἀφίροντες ταῦτα εἰς τὰς τάξεις τὰς ὑποδεστέρας, καὶ δὲν ἀρκεῖ ὅτι τὰ περιφρονοῦσιν, ἀλλὰ δὲν ὑπολήπτονται ποσῶς τοὺς πεπαιδευμένους, καὶ ἰδοὺ πόθεν πηγάζει ἡ παρακμὴ τῆς περὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐκμαθήσεως.

Ἡμῖν αὐτόπτης τῶν σφαγῶν τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου καὶ σπεύδων ἐπέστρεψα εἰς τὴν Ἰταλίαν, πτωχότερος ἢ πρὶν καὶ δυσχαιρέτων κατὰ τοῦ καρδινάλιου Ἔστ.

Καὶ πρῶτον μὲν ἀπῆλθον εἰς τὴν Ρώμην, ἐπειτα δὲ εἰς τὴν Φερράραν, ὅπου ὁ ἡγεμὼν Ἀλφόνσος μὲ ὑπεδέχθη μετ' εὐμενείας σχεδὸν ἀδελφικῆς καὶ ἔζησα πλησίον τῆς συζύγου καὶ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ τὰς πρώτας καὶ μόνας στιγμὰς τῆς εὐτυχίας μου. Ἀμφότεραι δὲ αὐταὶ ἠρέσκοντο ἀκούουσαι τὴν ἀπαγγελίαν τῶν στίχων μου καὶ ἐγὼ ἠγρύπνου δι' ὅλης τῆς νυκτός στιχουργῶν διὰ τὴν ἐπιούσαν. Τοιοῦτοτρόπως τὸ ποιήμα μου ὁ Γοδεφρῆς προσηυξύνετο καὶ μετωνομάσθη ἐπὶ τέλους ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἱερουσαλήμ, κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ἔγραψα τὸν Ἀμύνταν ὅστις ἐδιδάχθη ἐπὶ

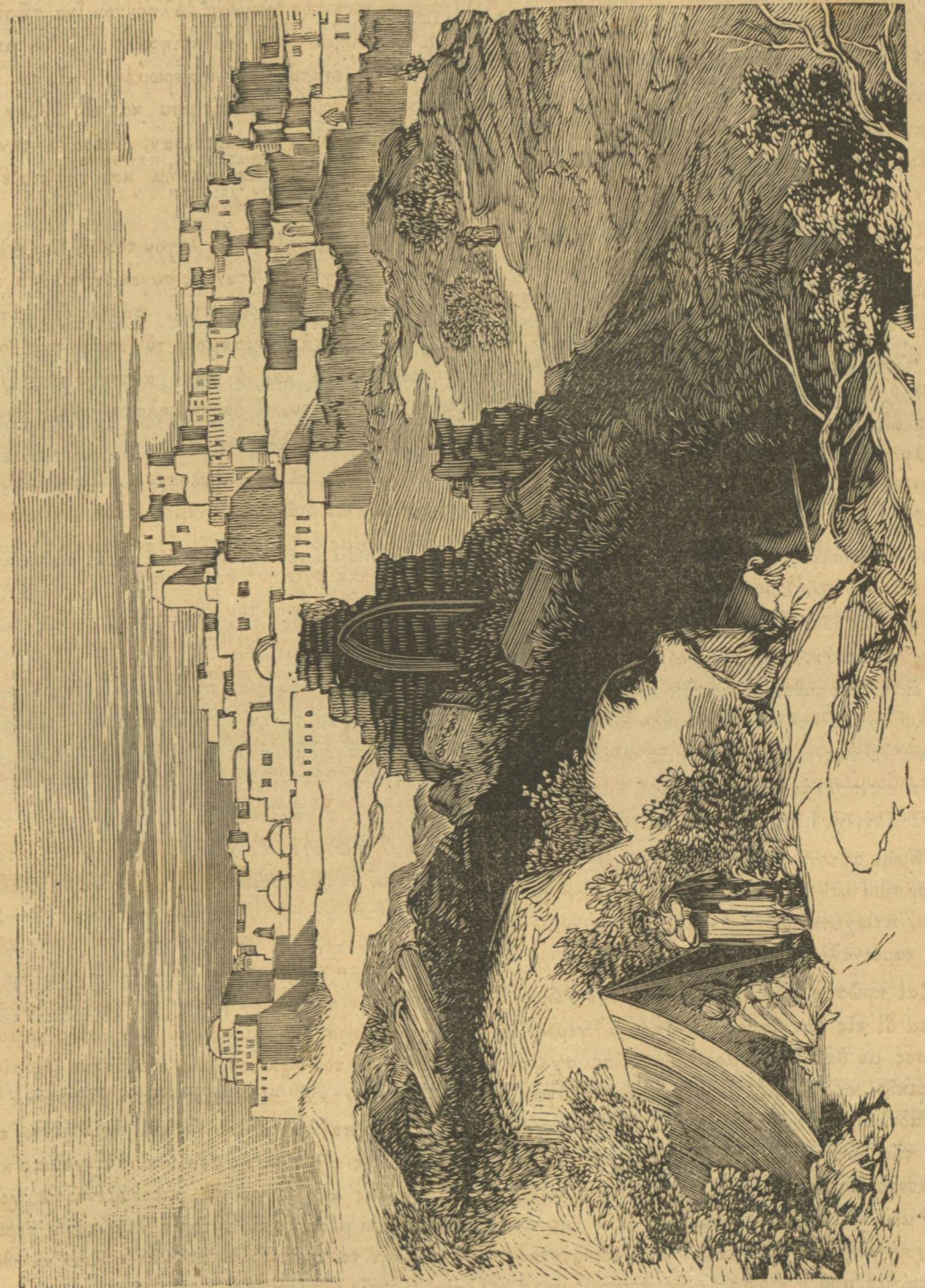
σκηνῆς ἐν τῇ αὐλῇ καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Οὐρβίνου παρεκάλεσε τὸν ἡγεμόνα Ἀλφόνσον ἵνα τῇ πέμψῃ τὸ ποιήμα μετὰ τοῦ ποιητοῦ. . . . Ἐν μέσῳ τοσοῦτων ἐπιτυχιῶν, ἀφιερωμένος εἰς τὴν διασκευὴν τοῦ ποιήματός μου καὶ εἰς ἄλλην τινα ἰδέαν πολλῶ κραταιότεραν, ἐπέρανα τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν παρέδωκα εἰς τὴν τυπογραφίαν.

— Ναι, διέκοψε τὸν λόγον τοῦ ἡ Κορνηλία, καὶ πᾶσα ἡ γῆ τῆς Ἰταλίας συνεκινήθη κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ποιήματος, πάντες δὲ ἐπανελάμβανον μετὰ θαυμασμοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Τορκβάτου Τάσσου καὶ ὁ λαὸς αὐτὸς ἀπεστήθισε τοὺς στίχους του, οἱ δὲ κωπηλάται τοὺς ἔφαλλον καὶ τοὺς ψάλλουσιν ἔτι.

— Καὶ εἰς τί ἐχρησίμευτεν ἡ δόξα μου; καὶ τί μοι μέλλει διὰ τοὺς θριάμβους μου; ὑπέλαθε μετὰ πικρίας ὁ Τάσσο. Τί ἄρα ἐκέρδησα; συμφορά! καταιχύνην! ἐπίστευσα ὅτι ὁ κορυφαῖος ποιητὴς τοῦ αἰῶνός του ἠδύνετο νὰ ἀγαπᾷ παρὰ τὸν θρόνον μικροῦ τῆς Ἰταλίας ἡγεμόνος. . . Ὡ πλάνη, πλάνη! . . . συμφορά! συμφορά! . . .

— Ἀδελφὲ, ἀδελφέ μου, σιώπησον διὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἐξεφώνησεν ἡ Κορνηλία ἐναγκαλιζομένη τὸν Τάσσον καὶ ζητοῦσα νὰ φράξῃ τὸ στόμα του.

— Μὴ, ἀδελφὴ μου, φοβεῖσαι, τὸ μυστήριόν μου θ' ἀποθάνῃ ἐδῶ. . . δὲν τὸ ἀποκαλύπτω. Ἄφες με μόνον νὰ εἶπω ὅτι ὁ Τάσσο ἐρρίφθη εἰς τὴν εἰρκτὴν, ἐρρίφθη καὶ ἀπέθαλε διὰ πολλὴν γρόνον τὴν θέαν τοῦ οὐρανοῦ σαπφείρου καὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων· ἀλλὰ μίαν τῶν νυκτῶν διέρρηξα τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας τοῦ δεσμωτηρίου μου, — ἡ χάρις τοῦ Ὑψίστου μοὶ ἐνεφύσησε βεβαίως τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος, διότι ἐλέησε τὰ ἀνήκουστα παθήματά μου — καὶ ἡμίγυμος εὐρέθην ἐκτὸς τῆς εἰρκτῆς μου, καὶ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας κατημαγμένους, στερούμενος δὲ χρημάτων καὶ μέσων καὶ ὁδηγοῦ, λιμώττων περιεπλανήθην τοιοῦτοτρόπως καὶ κατώρθωσα νὰ φθάσω εἰς τῆς ἀδελφῆς μου κρύπτων ἐμαυτὸν εἰς φορέματα ποιμενικά. Ὁ δὲ ἄγγελός μου οὗτος ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀφοσιωμένος, ἔσπευσε νὰ με παρακολουθήσῃ προθύμως εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἀλλὰ

Η ΒΗΘΛΕΕΜ.

μάτην ἤλπίζον νὰ διαφύγω ἐκεῖ τοὺς διώκτας μου, οἱ κίνδυνοι μὲ παρηκολούθουν και σπεύσας προσέδραμον εἰς τὰς Κάτω Χώρας . . . Ἰδοὺ διὰ τί κάθημαι ξενιζόμενος εἰς τὴν τράπεζάν σου, πάσχων, παράφρων ἴτως . . .

(ἀκολουθεῖ).

Η ΠΟΛΙΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

(Ἐν ἧ ἔγεννήθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός.)

« Τοῦ δὲ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως, ἰδοὺ, μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα, λέγοντες, « Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; εἶδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἦλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ » (Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. β, 1—3.

Ἐν Παλαιστίνῃ ὑπάρχουσι δύο Βηθλεὲμ, ἀλλ' ἡ πατρίς τοῦ Σωτήρος ἡμῶν διακρίνεται ὡς Βηθλεὲμ Ἐφραϊτ ἢ Ἐφρατάχ. Ἡ δὲ λέξις Βηθλεὲμ (οἰκία ἄρτου ἢ κρέατος) προήλθε, φαίνεται, ἐκ τῆς τοποθεσίας αὐτῆς, κειμένης ἐν χώρα γονίμῃ καὶ σιτοφόρῃ. Τὸ πρῶτον συνθετικὸν μέρος τῆς λέξεως « Βηθ (Beth = οἰκία) ἐστὶν ἐν χρήσει εἰς πολλὰς Ἑβραϊκὰς λέξεις, ἰσοδυναμοῦν τῇ Γερμανικῇ hausen, ὡς ἐν τῇ λέξει Nordhausen καὶ τῇ Ἀγγλικῇ house, ὡς ἐν τῇ λέξει Waterhouse. Παρέχει δ' ἡ Βηθλεὲμ εὐάρεστον θέαν, κειμένη ἐπὶ λόφου ἐξ περίπου μίλλια πρὸς τὸ μεσημβρινο-ἀνατολικὸν τῶν Ἱεροσολύμων. Πρὸς ἀριστερὰν δ' αὐτῆς κεῖται μεγάλη πεδιάς, ἡ Βητ-Γάλ, δι' ἧς ρέει ὀρητικὸς τις ρυαξ. Πρὸς δὲ τὸ ἀνατολικὸν μέρος εἶκοσι περίπου μίλλια ὑπάρχουσιν εὐρεῖαι πεδιάδες, ἑστεμμέναι ὑπὸ ἀμπέλων καὶ ἐλαιῶν, καὶ ἐκεῖθεν ἄρχεται σκληρὸν καὶ τραχὺ ἔδαφος μαρτυροῦν τὴν κακὴν ἐπιρροήν, ἣν ἔχουσιν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ὕδατα τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης.

Ἡ ἀξιομνημόνευτος πόλις, ἐν ἧ ἔγεννήθη ὁ Δαβὶδ, διακρίνεται ἐν μέσῳ τῶν πόλεων τῆς Παλαιστίνης διὰ τὴν ἐξωτερικὴν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν καθαρὸτητα. Εὐφύης τις παρατηρητὴς διηγεῖται ἡμῖν, ὅτι καὶ αἱ εὐτελέσταται οἰκίαι εἰ-

σὶ καλῶς ἑστεγασμένοι, καὶ οἱ ἐν αὐτῇ μικροὶ θόλοι καθιστᾶσι τὰς οἰκίας καὶ τὰς πόλεις τῆς Ἀγίας χώρας τερπνοτάτας. Κατοικεῖται δ' ἡ Βηθλεὲμ κυρίως ὑπὸ χριστιανῶν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ῥωμαϊκῆς ἐκκλησίας. Ἐν αὐτῇ ὑπάρχει εἰς μόνον τουρκικὸς ναὸς (τζαμίον)· καθόσον ὀλίγοι εἰσὶν οἱ ἐν αὐτῇ Μωαμεθανοὶ, καὶ οὐδεὶς Ἑβραῖος. Ἡ ἐνδυμασία τῶν χριστιανῶν ἐστὶ χαιριστάτη καὶ κομψοτάτη. Αἱ νεανίδες φέρουσι σκέπην, ἣ μᾶλλον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, μὴ καλύπτον ὄμως τὸ πρόσωπον ὡς τὸ τῶν Τουρκίδιων καὶ Ταρτάρων, ἀλλὰ καταπίπτον ἐκατέρωθεν τοῦ προσώπου, διασταυροῦν τὸ στῆθος, καὶ παρέχον τὸ μέτωπον ἑστεμμένον ὑπὸ ἀργυρῶν κοσμημάτων, κρεμασμένων ἐπὶ τῶν γνάθων ἐν εἴδει περιδεραιῶν. Αἱ δὲ μητέρες καὶ γυναῖκες φέρουσιν ἐνδυμα σκοτεινότερον καὶ μακρότερον τοῦ τῶν νεανίδων.

Ἡ Βηθλεὲμ ἔχει οὐ μόνον γραφικὰς, ἀλλὰ καὶ ἱστορικὰς ἀναμνήσεις. Ἐνταῦθα ὁ αὐτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐπειράθη τὴν ἀνατροπὴν « τῆς νέας αἰρέσεως », καὶ ἐμόλυνε τοὺς ἁγίους τούτους τόπους, ἐγείρας ἄγαλμα πρὸς τὸν Ἀδωνιν, καὶ διατάξας πρὸς τιμὴν αὐτοῦ λαμπρὰς τελετάς. Ἀλλὰ τὸ ἄγαλμα τοῦτο, κατὰ τὸν Ἱερώνυμον καὶ Εὐσέβιον, κατεστράφη εἴκοσιν ἔτη μετὰ ταῦτα ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείας Ἐλένης, μητρὸς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἣτις ἵδρυσεν ἐπὶ τοῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ ὑποτίθεται, ὅτι ἐγεννήθη ὁ Σωτήρ, μεγαλοπρεπῆ ναὸν, ἀριερωθέντα εἰς τὴν ἁγίαν Αἰκατερίνην. Ὁ ναὸς οὗτος διασώζεται μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ἐν αὐτῷ ὁ εὐσεβὴς Εὐσέβιος καὶ ὁ εὐγλωττος Ἱερώνυμος ἐδίδασκον καὶ ἀνέπτυσον τὴν χριστιανικὴν πίστιν.

Πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ἄκρην τῆς πόλεως, λέγει ὁ λόρδος Νουγέντος ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ τῷ περὶ τῶν κλασικῶν καὶ ἁγίων χωρῶν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀποτόμου καὶ δυσβάτου κρημνοῦ ὑψομένου ἐπὶ πολὺ ἐκτεταμένης πεδιάδος, ἴσταται Φραγκισκανικὸν κοινόνδιον, περιλαμβανόν ἐν τοῖς δρυφράκτοις αὐτοῦ τὴν θέσιν, ἐν ᾧ ὑποτίθεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Σωτήρ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἔστι δὲ ἡ θέσις εὐρύχωρος, καὶ περιβάλλεται ὑπὸ ὑψηλῶν τειχῶν. Ἡ κυριώτερα

πύλη ἐστὶ μικρὰ καὶ ταπεινὴ ἐκ σιδήρου κατεσκευασμένη, καὶ τὸ σύνολον τῆς οἰκοδομῆς, ὁμοιάζει φρουρίῳ. Ἐν αὐτῇ δὲ ἴσταται ὁ ναὸς τῆς ἁγίας Ἐλένης, ὅστις ἔχει μεγίστην ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἐν Ῥώμῃ ναὸν τοῦ ἁγίου Παύλου. Ἡ θολωτὴ αὐτοῦ στέγη, ἣτις λέγεται, ὅτι κατεσκευάσθη ἐκ κέδρων τοῦ Λιβάνου, εἰρίδεται ἐπὶ διπλῆς σειρᾶς 38 ὑψηλῶν Κορινθιακῶν κίωνων ἐκ μαρμάρου, καὶ τὰ τεῖχη εἰσὶ κεκοσμημένα ὑπὸ ἐπίδεικτικῶν ζωγραφικῶν καὶ ψηφιδωτῶν.

Ἦ αὐτῆν δ' ἐν ὑπογείῳ παρεκκλήσιῳ ἐστὶν ἡ θέσις, ἐνθα ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη, διακρινομένη διὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀργυροῦ ἀστέρος, καὶ τῆς ἐπιγραφῆς « Ἐνταῦθα ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός », καὶ ἡ φάτις, παρισταμένη ὑπὸ ἀλαβάστρου, κεκλεισμένου ἐν τῷ δρυφράκτῳ, ἐπικεκαλυμμένου κυανῇ μετὰ ξη, καὶ κεκοσμημένου παντοδαποῖς χρυσοῖς κοσμήμασι. Λύχνιοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ πινακία στιλβόντων μετάλλων ρίπτουσι τὰς ἀντανεκλωμένας τῶν φῶτων ἀκτῖνας ἐπὶ τῶν τευχῶν καὶ τοῦ ἐδάφους τῶν ἱερῶν τούτων ἀδύτων.

Ἀντικρὺ δὲ τοῦ δρυφράκτου τοῦ περικλείοντος τὴν φάτιν κεῖται τὸ παρεκκλήσιον, τὸ δεικνύον τὸν τόπον, ἐνθα οἱ Μάγοι καὶ οἱ σοφοὶ τῆς Ἀνατολῆς προσήνεγκον τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ δῶρα, χρυσόν καὶ λίθον καὶ σμόρναν. Ἐν δὲ τῇ κρύπτη ταύτῃ κεῖται καὶ τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἁγίας Παύλας μετὰ τῆς ἁγίας Εὐσταχίας, δύο ἐνδόξων Ῥωμαίων γυναικῶν, αἵτινες κατὰ τὴν τρίτην μ. Χ. ἑκατονταετηρίδα ἵδρυσαν ἐν τῇ ἁγίᾳ Πόλει κοινόνδιον καλογραφίων. Ἐνταῦθα προσέτι ἀναπαύονται καὶ τὰ λείψανα τοῦ Ἱερωνύμου καὶ Εὐσεβίου, παρὰ τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ διήγαγεν ὁ Ἱερώνυμος περὶ τὰ πενήτην ἔτη, καὶ μεταγλώττισεν εἰς λατινικὴν γλῶσσαν τὰς θεοπνεύστους σελίδας τῆς Νέας Διαθήκης.

Ἦ ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα πράγματα ἐν Βηθλεὲμ ἄξια τῆς περιεργείας τῶν περιηγητῶν, ὡς στενὰ τοῦ ὅρους Ἐγγέδου, τὸ πεδίον τῶν ποιμένων, ἐν ᾧ διέμενον κατὰ τὴν ἀξιοσημείωτον ἐκείνην νύκτα, καθ' ἣν ὁ Κόσμος ἐλυτρώθη· ἔτι δὲ ὁ τάφος τῆς Ραχήλ, καὶ ἡ κόμη τῆς Ραμᾶς. Πάντα βεβαίως ταῦτα ἐμπνέουσι σέβας εἰς πάν-

τα χριστιανὸν, εἰς ὃν ἡ καθαρὰ τοῦ Χριστοῦ θρησκεία δὲν εἶναι μάταιόν τι ἢ ἀπλοῦς ἦχος.

Ἐξω δὲ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἢ πρὸς τὰ δεξιὰ θέα περιλαμβάνει τὰς κυανὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων τοῦ Ἐβρονο, ἐνθα ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ Μαχπελάχ ἐτέθη ἡ κόλις τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τὴν κοιλάδα τοῦ Μάρου, ἐν ἧ διέτριβεν ὁ Ἰσαάκ. Ἔτι δὲ περαιτέρω τὰς κορυφὰς τοῦ Ἐγγέδου καὶ Ἀδουλλάμ, τὸν βράχον τὸν ἐπικείμενον ἐπὶ τοῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ ἐκρύβθη ὁ Δαβὶδ ἀποφεύγων τὴν ὀργὴν τοῦ Σαοῦλ, καὶ τέλος τὰς γονίμους πεδιάδας, καὶ τὰς ἀμπελοφύτους κοιλάδας τῆς Γαλιλαίας.

Τοιαύτη ἐστὶν ἐν γένει ἡ θέα τῶν ἁγίων τόπων τῆς Βηθλεὲμ, ἧς τὴν εἰκονογραφίαν μετὰ τῶν παριστασῶν τὴν τοῦ Χριστοῦ γέννησιν παρέχουμεν κατὰ τὰς ἱεράς ταύτας τῶν Χριστουγέννων ἑορτάς, καθ' ἃς ὑφείλομεν, ὡς Χριστιανοί, νὰ ἀνακράξωμεν ἐν μέσῳ τῶν περὶ ἡμᾶς πολέμων τὸν προφητικὸν ἐκεῖνον τῶν ἀγγέλων ὕμνον, ὅστις πληρωθήσεται ποτε « Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ».

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ.

Ὅταν βλέπωμεν ἄνθρωπον πάσχοντα, γενναῖα ἐν ἡμῖν ἀνεξήγητον συμπαθείας καὶ θλίψεως αἴσθημα, κινοῦν ἡμᾶς εἰς τὸ νὰ βοηθήσωμεν αὐτόν. Ἀπαντῶμεν λόγου χάριν ἄνθρωπον ζητοῦντα ἄρτον· δίδομεν αὐτῷ ὀλίγα λεπτά χωρὶς οὔτε τὸν ἄνθρωπον νὰ γνωρίζωμεν, οὔτε περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ νὰ φροντίζωμεν. Τὸ αἴσθημα τοῦτο καλεῖται φιλοφιλανθρωπία. Ἡ φιλοφιλανθρωπία θεωρεῖ τὸν ἄνθρωπον ἀνεξαρτήτως πάσης δὴποτε σχέσεως· συμπαθεῖ πρὸς τὸν δυστυχῆ ἢ διαβαίνων παρ' αὐτόν, διότι ἐν τῷ προσώπῳ ἐκείνῳ βλέπει, ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὴν ἰδίαν αὐτοῦ εἰκόνα. Ἄλλ' ἐκ τούτου μὴ συμπεράνωμεν ὅτι τὸ αἴσθημα τῆς φιλοφιλανθρωπίας ταυτίζεται μετὰ τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦ περιφιλανθρωπίας, ὡς διίσχυρίζονται τινες. Εἶναι δὲ τοσοῦτον βαθὺ πόλλάκις τὸ αἴσθημα τοῦτο, ὥστε οὐ μόνον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ ζῶα τὸ αἰσθανόμεθα. Ὅταν βλέψης κῦνα ἢ ἵππον δε-

όμενον, ταραττεσαι και λυπεισαι το πάσχον κτη-
νος. Τι δὲ λέγουσι τότε οἱ ὡς περιφιλαυτίαν
θεωροῦντες τὸ αἶσθημα τοῦτο. Ἐπιμένουσιν ἄρα
γε φρονοῦντες ὅτι προέρχεται ἐξ ἰδιοτελείας;
Ἡ περιφιλαυτία εἶναι ἐλάττωμα· ἡ φιλανθρω-
πία εἶναι προτέρημα μέγα, ἔχον τὴν ἀρχὴν αὐ-
τοῦ ἐντεῦθεν, ὅτι εἴμεθα πάντες ἐν Χριστῷ ἀ-
δελφοί· και ὅταν βλέπωμέν τινα πάσχοντα ἀνα-
γεννᾶται ἐν ἡμῖν τὸ ἀδιόρατον ἐκεῖνο τῆς χρι-
στιανικῆς συγγενείας αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ναρ-
κοῦσιν αἱ ἀποστάσεις και ὁ κατ'ἰδίαν βίος. Ἄλ-
λως, ἀν ἦναι περιφιλαυτία ἡ φιλανθρωπία, δια-
τι οἱ περιφιλαυτοὶ οὐχὶ μόνον δὲν εἶναι φιλάν-
θρωποι, ἀλλὰ τούναντίον ἀντιστρατεύονται κα-
τὰ τῆς φιλανθρωπίας;

Δυνάμεθα μάλιστα νὰ εἰκάσωμεν ψυχολογι-
κῶς, τὸ αἶσθημα τοῦτο κρίνοντες, ὅτι εἶναι τύ-
ψις τις συνειδήσεως, ὅταν, εὐτυχεῖς ἡμεῖς, βλέ-
πωμεν ἄνθρωπον δυστυχοῦντα· διότι τῷ ὄντι ἡ
πρώτη σκέψις ἡ γεννωμένη ἐν ἡμῖν εἶναι ὅτι ἡ-
μεῖς μὲν ἔχομεν καλῶς, αὐτὸς δὲ, τοῦ αὐτοῦ
θεοῦ πλάσμα, τὴν αὐτὴν ἔχων ψυχὴν, πάσχει·
ὀφείλω νὰ τὸν βοηθήσω, διότι δύναμαι. Τὸ αἶ-
σθημα τοῦτο, ἡ σκέψις αὕτη γεννᾶται και εἰς
τοῦ σκληροτέρου ἀνθρώπου τὴν καρδίαν και τὸν
νοῦν· ἀδιάφορον ἀν μετὰ ταῦτα ἄλλαι σκέψεις
φιλαργυρίας και ἀδιαφορίας παρεπισπεσοῦσαι, ἐ-
ξαλείφουσι τὴν πρώτην ἀπόφασιν· αὕτη ἐστὶ τῆς
ψυχῆς ἡ πρώτη και γνησίᾳ ὁρμή.

Λατρεύομεν τὸν Θεόν, ὅστις χάριν ἡμῶν κα-
τῆλθεν εἰς τὴν γῆν και ὅστις, διὰ τὴν μεγάλην
πρὸς ἡμᾶς φιλανθρωπίαν, δὲν ὑπέστη μόνον τὸν
θάνατον, τοῦτο εἶναι τὸ ἐλάχιστον τῶν δεινῶν,
ἀλλὰ ταπεινώσιν, ὕβρεις, προπηλακισμοὺς, κο-
λαφισμοὺς, μόστιγας, πρὸ δὲ πάντων τὴν ἀγνω-
μοσύνην, και ὅμως, ἐν τῇ φιλανθρωπία αὐτοῦ ὑ-
πέμεινε μέχρι τέλους οἰκοδομῶν τὴν σωτηρίαν
τοῦ ἀνθρώπου. Ἄϊδετε ποταπὴν ἀγάπην δέδωκεν
ἡμῖν ὁ πατήρ, ἵνα τέκνα Θεοῦ κληθῶμεν (Ἰω.
Α, γ, 1). Καὶ τοιοῦτον ἔχοντες φιλανθρωπίας
ὑπόδειγμα, πολλάκις ἡμεῖς δὲν συμπαθοῦμεν
πρὸς τὸν πλησίον, διὰ τὸν λόγον ὅτι αὐτὸς δὲν
ἠθελε συμπαθῆσαι πρὸς ἡμᾶς, εἰς τὴν αὐτὴν εὐ-
ρισκόμενος περίστασιν! Ἄλλ' ὅχι· ἡ φιλανθρω-

πία δὲν ἐπιδιώκει ἀμοιβὴν· ὑπακούει εἰς τὴν
εὐγενῆ τῆς ψυχῆς ὁρμὴν, εἰς τὰς θείας ἐντολάς,
και ἐνεργεῖ ἀνεξαρτήτως πάσης ἄλλης σκέψεως
κέρδους· συλλυπεῖται τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν και
τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας, οὐχὶ ὠρισμένον τι-
νὰ ἄνθρωπον. Ἡ φιλανθρωπία, τέκνον οὔσα τῆς
πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, παρακινεῖ ἡμᾶς πρὸς
τὴν ἐλεημοσύνην και καθίστησιν ἐπεικειεῖς· διότι
δι' αὐτῆς μανθάνομεν πόσον τὸ ἀνθρώπινον γέ-
νος εἶναι ἀσθενὲς και πόσον νικᾶται πολλάκις
ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ φύσεως. Αὕτη, ὅπου ἐνο-
μίζομεν ψυχὴν κακούργου, δεικνύει πολλάκις
ψυχὴν μόνον ἀδύνατον, ὑποκειμένην εἰς τόσα
ἀλλεπάλληλα πάθη, ὥστε δύναται ἐνίοτε νὰ
καταβληθῇ ὑπ' αὐτῶν· ἐλαύνει ἡμᾶς πρὸς τὸ
συγχωρεῖν ὅπου ἡ αὐστηρὰ κρίσις ἐπιβάλλει τὴν
τιμωρίαν.

Μὴ προσέχωμεν εἰς τὰς πικρὰς τῶν μισανθρώ-
πων κατὰ τοῦ ἀνθρώπου γένους βλασφημίας·
εἶναι ἀτολμοὶ στρατιῶται, μὴ ἀναθέντες τὴν ἐλ-
πίδα αὐτῶν εἰς τὸν Θεόν και ἀσταθῶς τὸν κό-
σμον τοῦτον διερχόμενοι· δὲν ἔχουσι σύνθημα
οὐδὲ σημαίαν. Οἱ τοιοῦτοι ἀνακαλύπτουσι ἐχ-
θροὺς ὅπου, τῇ ἀληθείᾳ, ὑπάρχουσι φίλοι. Τὸ
ἀνθρώπινον γένος εἶναι ἄξιον συμπαθείας διὰ
τοῦτο μάλιστα ὅτι πάσχει, και πάσχον ἀγανα-
κτεῖ και παρεκτρέπεται. Συμπαθεῖτε πρὸς αὐτὸ
ἀντι νὰ ξήητε τὰς πληγὰς αὐτοῦ, ἐπιχύσατε βάλ-
σαμον και θέλετε ἰδεῖ ὅπόσον ἀποβαίνει ἀγαθώ-
τερον και ἡμικώτερον. Εἶναι λίθος ὁ μισάνθρω-
πος κατὰ τὴν ψυχὴν τὴν χεῖρα, ἥτις θελήσῃ νὰ θερ-
μάνῃ αὐτόν· ἄς μὴ παραπονῆται κατὰ τοῦ ἀν-
θρώπου γένους, διότι τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ψυχρό-
τητα θεωρεῖ ἐν τῇ ἀνθρωπότητι.

Διὰ τοῦτο ὀρθῶς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος,
«ὁ πᾶς νόμος ἐν ἐνὶ λόγῳ πληροῦται, ἐν τῷ,
Ἄγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἐαυτόν, εἰ δὲ
ἀλλήλους δάκνετε και κατεσθίετε, προστέχετε μὴ
ὑπὸ ἀλλήλων ἀναλωθῆτε» (πρὸς Γαλ. ἐ, 14).
Τῷ ὄντι ἡμεῖς, οἱ παραπονούμενοι κατὰ τῆς ἀ-
κηδίας και ἀναισθησίας τοῦ ἀνθρώπου γένους,
εἴμεθα αἴτιοι τῆς ἀποσκληρύνσεως αὐτοῦ. Πο-
σάκις μειδιάσαντες διὰ τὴν θλίψιν δυστυχῶς
ἐποτίσαμεν αὐτόν πικρίαν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐξα-

Η ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

λείπει ὁ χρόνος, καὶ τὴν ὁποίαν ἀνταπέδωκεν ἔπειτα ἐκεῖνος εἰς ἕτερον! ποσάκις ἐμπαίξαντες τὴν δυστυχίαν τοῦ πλησίον ἀπετραχύνουμεν ἡμεῖς τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ διεγείραμεν τὸ αἴσθημα τῆς δυσπιστίας, αἰσθημα, παρέχον ἀφορμὴν εἰς τοσαῦτα ἄλλα πονηρὰ αἰσθήματα! Καὶ ἐὰν καλῶμεν φονεῖς καὶ τιμωρῶμεν τοὺς τὸ σαρκίον ἡμῶν καταστρέφοντας, ποῖα δοκιμασία πρέπει ν' ἀποδοθῇ καὶ ποῖα τιμωρία νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς δηλητηριάζοντας τὴν ψυχὴν; Ἀδιαφο-

ροῦντες μὲν ἀποξενούμεν ἄρα γε καὶ δὲν ἀποχωρίζομεν ἀφ' ἡμῶν καθ' ἑκάστην τὸ ἀνθρώπινον γένος; Ἄν παρηγορῶμεν τοὺς δυστυχεῖς, ἐλεῶμεν τοὺς πτωχοὺς, ἂν περιποιώμεθα τοὺς ἀσθενεῖς, ἠθέλομεν ἐμπνεύσει πίστιν καὶ ἀγάπην διὰ τῆς πίστεως δὲ καὶ τῆς ἀγάπης ὁ σκληρότερος χαρακτήρ μαλάσσεται. Ἄλλ' ἡμεῖς, μῖσος καὶ δυσπιστίαν θερίζομεν, καὶ ὁμῶς παραπονούμεθα καὶ δυσανασχετοῦμεν διὰ τὸν καρπὸν τούτων ἰδίων ἡμῶν ἔργων. Δ. Π.

ΕΠΙΣΗΜΟΤΗΤΕΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

ΧΑΤΖΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

Δέον νὰ διατελῇ τις ὑπὸ τὸ κράτος σφοδρᾶς ἐναντίον τῶν Βυζαντινῶν προκαταλήψεως, δέον νὰ αἰσθάνηται ζωηρὰν ἐναντίον τούτων ἀντιπάθειαν ὅπως μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ κλεινὸν τοῦτο Βυζαντινὸν ἐγέννησεν ἀγαθὰς τινὰς καὶ μεγαλεπήθους ὑπάρξεις, ἔδωκε τὸ εἶναι εἰς εὐγενεῖς τινὰς πατριώτας, ὧν ὁ βίος δύναται νὰ ἀποτελέσῃ παράδειγμα ἄξιον πίστεως μιμήσεως διὰ τοὺς μικρόνοας ἐκείνους τῶν Βυζαντινῶν ἐπικριτάς.

Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ θίξωμεν ἐνταῦθα τὸ ζήτημα κατὰ πόσον οἱ Βυζαντινοὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτελεσθεῖσαν καὶ ἐπιτελουμένην τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμοῦ πρόοδον· πολὺ δὲ ὀλιγώτερον νὰ ζητήσωμεν νὰ ἐκφέρωμεν σκέψεις καὶ ἰδέας ἐπὶ ζητημάτων οὕτως λεπτῶν, καὶ δι' ἃ ὁμολογοῦμεν ὅτι στερούμεθα ὀλοτελῶς τῶν ἀπαιτούμενων ὅπως διαπραγματευθῶμεν ταῦτα στοιχείων. Αἰσθῆται τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου », περιοδικῷ ἀποβλέποντος εἰς τὸ νὰ τέρπῃ πάντοτε καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἐκθέσεως βαθειῶν ἱστορικῶν μελετῶν νὰ καταβαρύνῃ τὸ πνεῦμα τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ, εἰσὶν ἄλλως ὅπως πρὸς τοῦτο ἀκατάλληλοι. Διὸ τὸ ἔργον τοῦτο ἀφίνομεν εἰς τὸν ἀξιοτίμον καὶ ὄντως πολυμαθῆ ἡμῶν φίλον κ. Μ. Γεδεῶν, ὅστις καὶ μόνος διὰ τῶν μακρῶν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων μελετῶν του δύνα-

ται νὰ διαπραγματευθῇ ταῦτα μετ' ἀπάτης τῆς σεβαστῆς αὐθεντίας, ἥτις ἐστὶν ἡ βᾶσις τῆς πιστικότητος.

Ἡμεῖς ἔχομεν τὸ ἀτύχημα νὰ μὴ ἴημεθα ἱστορικοί· κατὰ συνέπειαν δὲν θὰ ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν τῶν Βυζαντινῶν ἱστορίαν ὅπως ἀνακαλύψωμεν βυζαντινὰς ἐπισημότητας ὧν, ὅσον καὶ ἂν δὲν ἦμεθα ἱστορικοί, γνωρίζομεν ὁμῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει σπάνις· οὐδόλως ὡσαύτως ἐννοοῦμεν νὰ ριψοκινδυνεύσωμεν καὶ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν φρικτῶδη ἐκείνον διαιδαλον τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας ὅπως ἐκζητήσωμεν καὶ ἐπιδείξωμεν γαυριῶντες καὶ ἐπερόμενοι τοὺς μεγάλους ἐκείνους τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἄνδρας ὧν τὰ ὀνόματα, καίτοι Βυζαντινῶν, μετὰ σεβασμοῦ ὁμῶς σήμερον φέρουσιν εἰς τὰ χεῖλη καὶ αὐτοὶ οἱ ἀμείλικτοι τῶν Βυζαντινῶν διώκται.

Ἡμεῖς προτιμῶμεν νὰ γράφωμεν τὴν σύγχρονον ἱστορίαν· προτιμῶμεν δηλονότι νὰ ἐκθέτωμεν ἐκεῖνα ὅπου βλέπομεν παρὰ ἐκεῖνα ἅτινα δὲν βλέπομεν.

Οὐδεὶς βεβαίως ἐννοεῖ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἀνεφάνησαν πολλοὶ Βυζαντινοί, οἵτινες θαυμασίαν πρὸς τὸ Ἔθνος αὐτῶν ἐπεδείξαντες στοργὴν, ἀπάσας αὐτῶν τὰς ἐνεργείας καὶ μέγα μέρος τῆς περιουσίας αὐτῶν

ὑπὲρ τῶν ὁμογενῶν τῶν ἀφιέρωσαν. Συνδυάσαντες δὲ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν μετ' ἑτέρων Ἑλλήνων — ἐν οἷς, δέον νὰ τὸ εἴπωμεν, ὑπέροχον κατέχουσι θέσιν οἱ Ἡπειρώται καὶ οἱ Χῖοι — ἐπέφερον τὴν ἰσχυρὰν ὠθησιν ἥτις ἐδόθη ἐπ' ἐσχάτων εἰς τὸ ἔργον τῆς πνευματικῆς ἡμῶν χειραφετήσεως καὶ κατέστησαν τὴν ἡμετέραν ἐθνικότητα μίαν τῶν ζηλευτοτέρων — ἐκ μετριοφροσύνης δὲν λέγομεν τὴν πρώτην — τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἐθνικοτήτων.

Ὅπως μὴ ἐκληφθῶμεν δὲ ἀοριστολογοῦντες, παρέχομεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν σήμερον τὴν σκιαγραφίαν ἐνὸς φιλογενοῦς Βυζαντινοῦ, ἐνὸς δηλονότι τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τῶν ἄνευ πομπῶν ἐπιδείξεων, ἄνευ ἐπιβλητικῶν παρορμήσεων, ἀλλ' ἐξ ἰδίας ὄπως πρωτοβουλίας καὶ προαιρέσεως ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους αὐτοῦ ἐργασθέντος καὶ ἐργαζομένου· καὶ ὡς τοιοῦτον ἐθεωρήσαμεν τὸν διακεκριμένον ἐκεῖνον ὁμογενῆ, τὸν βαθέος καὶ γενικοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πρωτεύουσῃ ἀπολαύοντος σεβασμοῦ καὶ ἀπεριορίστου πράγματι ὑπολήψεως, τὸν δημοφιλεῖ: ΧΑΤΖΗ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ.

Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα ἀπάσας τὰς φάσεις τοῦ ἐξόχως φιλοπόνου βίου τοῦ ἔθνοφιλοῦς τούτου μεγαπλοῦτου. Τοῦτο μόνον ἐννοοῦμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἂν ἐπιθυμῇ τις νὰ μάθῃ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα ἅτινα προκύπτουσιν ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῆς καρτερικῆς καὶ φιλοπόνου ἐργασίας καὶ ἐξόχου δραστηριότητος, ὅπου αὕτη καθοδηγεῖται ὑπὸ φυσικῆς νοημοσύνης καὶ λελογισμένης ἐπιχειρηματικότητος, ὁ τοιοῦτος δὲν ἔχει παρὰ νὰ μελετήσῃ τὸν βίον τοῦ Χατζῆ Γεωργίου Κωνσταντινίδου, νὰ τὸν ἐξετάσῃ καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας, καθ' ἀπάσας τὰς ἐπόψεις καὶ ἐπὶ τέλους θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὰ πάντα δύναται τις νὰ κατορθώσῃ πράγματι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὅπου ἔχῃ τὸ εὐτύχημα νὰ κατέχῃ τὰς πολυτίμους ταύτας ἀρετάς.

Γεννηθεὶς ἐκ γονέων εὐσεβῶν ὁ ΧΑΤΖΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ἠτύχησε νὰ τύχῃ παρ' αὐτῶν λίαν ἐπιμεμελημένης ἀγωγῆς· ἰδίᾳ δὲ, οἶονεὶ προαισθανόμενοι τὴν σπουδαίαν κοινω-

νικὴν θέσιν ἣν ἡμέραν τινὰ τὸ τέκνον αὐτῶν ἠθέλε καταλάβει, μεγάλως περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως αὐτοῦ ἐφρόντισαν, καταστήσαντες αὐτὴν ὅσον ἔνεστιν ἐντελεστέραν καὶ οὐδεμιᾶς πρὸς συμπλήρωσιν αὐτῆς φεισθέντες θυσίας.

Ὁ Γεώργιος Κωνσταντινίδης εὖρεν εὐρὺ ἐνεργείας στάδιον ἐν ᾧ ἠδυνήθη νὰ χρησιμοποίησῃ ἅπαντα τὰ πολυτίμα αὐτοῦ προσόντα καὶ καταδείξῃ τὴν ἑκτακτον τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ὀξύτητα. Ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ αἰμνήστου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων Κυρίλλου ἠργάσθη ἐπὶ πολλὰ κατὰ συνέχειαν ἔτη ὡς γενικός τοῦ Παναγίου Τάφου γραμματεὺς μεγάλας καὶ πολυτίμους εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολύμων ἐκκλησίαν παρασχῶν ὑπηρεσίας.

Διὰ τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ ἰκανότητος καὶ μόνης κολοσσαίαν ὁ Χατζῆ Γεώργιος Κωνσταντινίδης ἀποκτήσας περιουσίαν, οὐδόλως διαστάζει ὅπως μέγα αὐτῆς μέρος χρησιμοποίησῇ ὑπὲρ τῶν ἑκτάκτων τοῦ Ἔθνους αὐτοῦ ἀναγκῶν (*), ἐνῶν ἀφ' ἑτέρου οἱ ἀτυχεῖς τῆς ἡμετέρας πρωτεύουσῆς οἰκογενειάρχαι οἵτινες, θύματα βιωτικῶν περιπετειῶν, ἀπευθύνονται πρὸς τὸν φιλόανθρωπον τοῦτον μεγάπλοτον καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν ἀρωγὴν αὐτοῦ, εὐρίσκουσι πάντοτε ἐν αὐτῷ γενναῖον συμπολίτην, φιλόστοργον ἀδελφὸν μετ' ἐκτάκτου προθυμίας διὰ τῆς ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς αὐτοῦ συνδρομῆς εἰς τὴν ἀνακούφισιν τῆς λυπηρᾶς αὐτῶν θέσεως συντελοῦντα.

Μία τῶν πλουτιμωτέρων τοῦ Χατζῆ Γεωργίου ἀρετῶν, ἐν τῶν θαυμασιωτέρων αὐτοῦ συστατικῶν εἶναι ἡ μεγίστη, ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτοῦ μετριοφροσύνη, ἥτις ἀποτελεῖ ἀντικείμενον εὐκρινούς θαυμασμοῦ διὰ πάντας τοὺς μελετήσαντας ἐκ τοῦ συνεγγυς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἔθνοφιλοῦς τούτου μεγαπλοῦτου.

Ὁ ΧΑΤΖΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ἐννοεῖ νὰ διατηρῇ ἀπόρους καὶ ἀναξιοπαθοῦσας

(*) Ὁ φιλογενὴς οὗτος ὁμογενὴς χθὲς ἀκόμη ἀυθορμήτως προσέφερε 200 εἰκοσὸφραγκα εἰς τὴν Κεντρικὴν Φιλεκαπαιδευτικὴν Ἀδελφότητα, καταδείξας διὰ μίαν εἰσέτι φοράν τὴν ἄδολον καὶ αἰετοποτε ζωηρὰν αὐτοῦ φιλογενεῖαν.

οικογενείας χωρίς νὰ φαίνεται, νὰ παρέχη τὰ μέσα τῆς συντηρήσεως εἰς πλείστους ἀπόρους μαθητὰς χωρίς νὰ ἀκούεται, νὰ χορηγή μετ' ἑκτάκτου ἐλευθεριότητος τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ διὰ παῖσαν τοῦ ἔθνους αὐτοῦ ἀνάγκην, χωρίς αἰ ἐφημερίδες μας νὰ πλέκωσι τὸν πανηγυρικὸν τῶν.

Πιστὸς ἐκπληρωτὴς τῆς θεσπεσίας τοῦ Θεανθρώπου παραγγελίας « μὴ γινῶτο ἡ ἀριστερὰ, τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ », ἐπιθυμεῖ πάσας αὐτοῦ τὰς πρὸς τὸ ἔθνος καὶ τὰ ἄτομα ἀγαθοεργίας νὰ καλύπτῃ ὑπὸ τὸν πυκνὸν τοῦ ἀνωμένου πέπλον, ἐπαρκούμενος ὅσας πρᾶττει τὸ ἀγαθὸν εἰς τὴν ἑκτακτὸν ἐκείνην εὐχαρίστησιν, εἰς αὐτὴν ἐσωτερικὴν τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ ἰκανοποίησιν, ἥτις καὶ μόνῃ ἐστὶν ἡ ἀληθὴς, ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τούτῳ, ἀμοιβή.

Δίδοντες πέρας εἰς τὴν βραχέϊαν καὶ ἀτελεῖ τούτην τοῦ ΧΑΤΖΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ σκιαγραφίαν, γνωρίζομεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἡ μετριόφροσύνη τοῦ ἐξόχου τούτου καὶ ὄντως μετριόφρονος ὁμογενοῦς θὰ καταξανιστῇ ἐπὶ τοῖς μικροῖς καὶ ὀλιγωτέρας τῆς πραγματικῆς ἀξίας τούτοις ἐπαίνοις, οὓς ἀπευθύνομεν εἰς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ, πλὴν ἡμεῖς ἐθεωρήσαμεν ὅτι ἀνταποκρινόμεθα πρὸς μίαν τῶν ζωηρότερων τοῦ ἡμετέρου δημοσίου ἐπιθυμιῶν παρέχοντες αὐτῷ ἔστω καὶ ἀτελεῖ ἠθικὴν εἰκόνα τοῦ ἀξιολογήσθαι τούτου ἀνδρός, τοῦ διαπρεποῦς καὶ πολυτίμου τούτου ὁμογενοῦς.

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ

(Διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά.)

(Συνέχ. καὶ τέλος ἴδε τεύχος ΙΘ'. ἀριθ. 605.)

Ἡ Λουίζα τότε ἀπομάσσοσα τὰ καλύπτοντα τὸ ὠραῖον αὐτῆς πρόσωπον δάκρυα, ἠγέρθη, καὶ, σταῖσα μεταξὺ τῆς Ὀλγας καὶ τοῦ συζύγου της, συνῆψε τὰς χεῖρας καὶ εἶπεν ὀδυνηρῶς. — Ἄρκεϊ, ἄρκεϊ, πρὸς Θεοῦ! Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶναι τρομερά! Μὴ τὴν παρατείνετε διότι μὲ φονεύετε! Ἀκούσατέ με λοιπὸν. . . Ναί, τὸ εἶπατε, ἡ ἀ-

ξιοβρήντος ἐνταῦθα εἶμαι ἐγὼ, διότι ἐγὼ ὄφελω νὰ θυσιασθῶ. Ποτὲ δὲν θὰ συγκρατηθῶ ὥστε νὰ δικάσουν τὰ δικαστήρια τίς ἡμῶν δικαιούται νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλφόνσου. Ἔχετε, κυρία, δίκαια προγενέστερα, ἀναμφισβήτητα. . . ἀναλάβετε τὰ ἔγῳ θὰ ὑπάγω νὰ ζήσω εἰς μοναστήριόν τι. Ἀλφόντε. . . Ἀλφόνσε. . . λησμόνησέ με, ἔσο εὐτυχής· ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας σου θὰ παρακαλῶ τὸν Θεόν. . . Ἔμεῖς δὲ, κυρία, ἀγαπάτε τον, ὡς τὸν ἡγάπησα. . . δι' αὐτὸν καὶ ὄχι δι' ὑμᾶς. Σὰς ἀφίνω τὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν, ὡς ἐπίστευα, μ' εἶχεν ἀφίσει ἡ ἀποθανοῦσα Ὀλγα. Παρηγορεῖτέ τον· κάμειέ τον εὐτυχῇ. Ἄντι τούτου, κυρία, θὰ παρακαλῶ ἐπίσης καὶ δι' ἡμᾶς, καὶ οὔτε μῖσος, οὔτε ὀργὴν θὰ ἔχω καθ' ὑμῶν. Καθ' ἣν δ' ἡμέραν ὁ Θεὸς μ' ἀνακαλέσῃ παρ' αὐτῶν, ἀν ἔλθῃτε νὰ μοὶ εἴπητε ὅτι βεβαία εἶναι ἡ εὐτυχία του! θὰ σὰς εὐλογῶσω, κυρία, καὶ θὰ σὰς ἀγαπήσω. . .

— Λουίζα! Λουίζα! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλφόνσος μετὰ λυγμῶν, νομίζεις ὅτι συγκρατανεῦω νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σοῦ!

— Ἐξεπλήρωσα καθήκον, Ἀλφόντε, καὶ οὐδὲ σὺ πρέπει νὰ παραβλέψῃς τὸ σὸν. Ἡ ἀνάμνησις ἐτησίου εὐτυχίας ἔσεται ἡ παραμυθία μου. . . ὁ ἔρωσ μου θὰ ἦναι ἀκόμῃ ἡ χαρὰ μου, διότι ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου, διαφυλάττω τούτῳ ἀριστον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ σὲ κλαίω! Καὶ πάλιν ἐστὲ εὐτυχεῖς! . . . Αὐρίον, κυρία, ἐκείνη ἦτις σὰς ἐπροξένησε τσαύτας ὀδύνας θὰ ἦναι μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀφ' ὑμῶν. . . Παρακαλέσατε ἐπίσης τὸν Θεὸν δι' αὐτήν, διότι σὰς δίδει περισσότερον παρά τὴν ζωὴν της!

Τὰς λέξεις ταύτας προφέρουσα, ἡ φωνὴ τῆς Λουίζης εἶχεν ἐξασθενήσει· ἡ γενναιότης αὐτῆς τὴν ἐγκατέλειπε καὶ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ δυστυχιοῦ συζύγου της, εἰσῆλθεν ἐσπευσμένως εἰς τὸν κοιτῶνά της.

Ὁ Ἀλφόνσος εἶχεν ἀναπέσει ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ, ὡς ἄνθρωπος θανασίμως κατὰ τὴν καρδίαν τρωθεῖς. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ὀλγα αὕτη, φρίττουσα διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν, ἐκπεπληγμένη καὶ τεταραγμένη διὰ τὴν αὐταπάραυσιν τῆς δυστήνου Λουίζης, ἤρχισε νὰ πιστεύῃ

ὅτι ὀδυνηρὰν ἐκέρδησε νίκην. Οὐδὲ ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν Ἀλφόνσον, καὶ ἡ ἀγωνία της ἤξανε ἀπέναντι τῆς ἀγρίας τοῦ συζύγου της ἀπογνώσεως.

Ἡ σιωπὴ παρετάθη ἐπὶ τινος ἀκόμῃ στιγμᾷ· ἔπειτα ὁ Ἀλφόνσος ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν· τὸ πρόσωπόν του ἦν γαληνιαῖον, τὸ μέτωπόν του ἦσυχον, καὶ χωρὶς λέξιν νὰ προφέρῃ ἐσήμανε, καὶ θαλαμηπόλος τις προσήλθε.

— Ὀδηγήσον τὴν κυρίαν, εἶπε δεικνύων τὴν Ὀλγαν εἰς τοὺς πρὸς τὸν κήπον θαλάμους, καὶ τίποτε ἄς μὴ τῇ λείψῃ. Θελήσατε νὰ τὸν ἀκολουθήσητε, Ὀλγα· σὰς ζητῶ μίαν ὥραν ὅπως σκεφθῶ τί πρέπει νὰ κάμω δι' ὑμᾶς. . . καὶ διὰ. . . θὰ μάθητε μετὰ μικρὸν τὴν ἀπόφασίν μου.

Βλέπουσα αὐτὸν τόσο ἐντελῶς κύριον ἑαυτοῦ καὶ σχεδὸν εὐμενεῖ ἀφηνιδίως καταστάντα, ἡ Ὀλγα μεγάλας ἔσχεν ἐλπίδας, ἀλλὰ μὴ δυνθεῖσα ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεώς της νὰ λαλήσῃ, ἤρπασε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη της! Ὁ Ἀλφόνσος ἐμειδίασε θλιβερῶς καὶ ἔσφιγγεν ἑλαφρῶς τὴν χεῖρα τῆς Ὀλγας, ἥτις ἐξῆλθε τῆς κινήσεως μετὰ τὴν παρήγορον ταύτην ἰδέαν.

— Μ' ἀγαπᾷ ἀκόμῃ. . . θὰ τὴν λησμονήσῃ!

Ἐν τούτοις εἰσελθούσα εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτῆς, ἡ Λουίζα ἠσθάνθη τὴν γενναιότητά της ἐκλιποῦσαν· ὁ παρελθὼν ἀγὼν τὴν εἶχε καταβάλει. Ἐπεσεν ἐπὶ τινος θρονίου, μὲ τὸ βλέμμα ἀτενὲς καὶ στυγνόν, τοὺς χαρακτῆρας ἠλλοιωμένους ὑπὸ ὀδύνης, τὰς δυνάμεις της ὑπερβαλοῦσας. Δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τὴν τρομερὰν τῆς θέσεώς της πραγματικότητα αὕτη, ἡ τὴν προτεραιαν ἀκόμῃ τόσο εὐτυχής! . . . Δυσκολίαν ἐδοκίμαζεν εἰς τὸ νὰ συναρμόσῃ τὰς ἰδέας της, καὶ ἀκριβῆ νὰ δώσῃ λόγον εἰς ἑαυτὴν τῆς πρὸ μικροῦ λαβούσης χώραν ἐκείνης σκηνῆς· διότι τὸ πνεῦμά της, ὁ νοῦς της παρεσύρετο ὑπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ τῆς ὀδύνης αὐτῆς χειμάρρου· μία δὲ μόνῃ φράσις ἀντήχεῖ ἐν τῇ κατασπαράχθεισῃ καρδίᾳ της. Ὁ Ἀλφόνσος ἀπώλετο πλέον δι' αὐτήν! Ἐπὶ πολὺ ἔμεινε εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, καὶ οἱ πόνοι της ἦσαν τόσο δρυμεῖς, ὥστε ἠλιπίζεν ὅτι ὁ θάνατός της ἦν προσεχῆς, καὶ εὐχαρίσται τὸν

Θεὸν διότι εἶδε τόσον ταχέως τέλος εἰς ζωὴν βασάνων καὶ δυστυχίας. Μετὰ μίαν ὥραν ὀλόκληρον τῆς ἀφώνου ταύτης ἀγωνίας, ἡ θαλαμηπόλος της εἰσῆλθε μηχανικῶς, ἀλλ' αἴφνης ἐθορυβήθη, ἔνευσεν εἰς τὴν ὑπηρετρίαν της ν' ἀποσυρθῆ, καὶ, ριφθεῖσα εἰς τὰ γόνατα, ἐρίλησε τοὺς γραφικὸς χαρακτῆρας τοῦ γραμματίου ὅπερ εἶχεν ἀποσφραγίσει. Ἦτον ἐκ μέρους τοῦ Ἀλφόνσου.

Τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα τὴν ἔπνιγον εὔρον δίοδον τέλος, καὶ φλογερὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου κατέπεσε. Μετὰ δυσκολίας ἄρα κατώρθωσε ν' ἀναγνώσῃ τὰς λέξεις ταύτας.

« Λουίζα, Λουίζα μου, σύγγνωθί μοι! τελευταῖον τοῦτο σοὶ ἀπευθύνω ὑγίαινε. Οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν θὰ σὲ ἴδων πλέον! Ἡ καρδία μου δὲν θὰ κτυπήσῃ πλέον ἐπὶ τῆς ἐδικῆς σου! Σὲ χάνω, καὶ μετὰ σοῦ χάνω τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ! Μὴ πιστεύσης ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ δεχθῶ δεσμούς ἄλλους. . . Οὔτε σὲ! οὔτε αὐτὴν! . . . Ἄν ἡ γυνὴ αὕτη μ' ἡγάπα, ἤθελεν εὐσπλαγχνισθῆ καὶ σὲ καὶ ἐμέ. . . Δὲν ἤθελεν ἔλθει, ἐγωῖσμόν ἀποπνεύουσα, νὰ σ' ἀρπάσῃ τὸν σύζυγόν σου, νὰ σ' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου καὶ νὰ μοὶ ἐπιβάλλῃ δεσμούς, νὰ τοὺς ὁποῖους ὁ Θεὸς εἶχε διαλύσει! . . . Ναί, ἐν τῇ καρδίᾳ της ὑπάρχει περισσότερος ἐγωῖσμός παρὰ ἀγάπη. Σὺ δὲ, Λουίζα μου, σὺ ἀπῆρτισας τὴν θυσίαν, ἠθέλησας νὰ μ' ἀπαλλάξῃς ἀπὸ ὀδύνας πολλὰς. . . Ἀλλὰ σὲ χάνω, ἀλλὰ μ' ἐγκαταλιμπάνεις! . . . Καὶ ἐκεῖ νὴ εἶναι ἐδῶ μὲ βλέμμα ἀτενὲς ἐπὶ τοῦ ὑματός της! Ἄ! πόσον πάσχω, Θεέ μου! . . . » Ὀχι ὁμως, δὲν θὰ χαρῆ τὸν ἀποτρόπαιον αὐτῆς θρίαμβον! ὄχι, δὲν θὰ χαρῆ διὰ τὰ δάκρυά σου! Ἡ τούτῳ ἀριστον μόνῃ δὲν θὰ κλαύσῃς! Μὲ κατεδίκασεν εἰς τὴν δυστυχίαν, πρέπει νὰ λάβῃ καὶ αὕτη τὸ μέρος της ἐξ αὐτῆς. Εἰς σὲ τ' ὀνομά μου, ὁ τελευταῖός μου λογισμός. . . Εἰς αὐτήν, τοῦ συνειδότης οἱ ἔλεγχοι καὶ ἡ λήθη! . . .

« Ὑγίαινε, Λουίζα μου! . . . Ὑγίαινε, ἄγγελέ μου παραγγόρε! Παρακάλει τὸν Θεόν νὰ συγκωρήσῃ τὴν ἀπόγνωσίν μου. . . Π

» λει . . . και ἐγὼ ἐπίσης θὰ παρακαλῶ ὑπὲρ
» σοῦ . . . ὑπάγω νὰ σὲ περιμένω εἰς κόσμον
» καλῆτερον . . . Ὑγίαινε ! »

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἠκούσθη ἐκπυροκρότησις
τρομερά. Ἡ Λουίζα ἐξέπεμψεν ὀξεῖαν κραυγὴν
καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀλφόντου.
Ἄλλ' ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, δὲν εὔρε παρά ἓν
πτῶμα !

Ἔπεσε τότε γονυκλινῆς πλησίον αὐτοῦ, τὸν
περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τὸν κατε-
κάλυψε μὲ δάκρυα καὶ φιλήματα. Ἡ Ὀλγα πα-
ρουσιάσθη, ἀκούσασα τὸν κρότον πυροβόλου ὄ-
πλου, ὡς ἡ δυστυχῆς Λουίζα ἐστάθη ἡδὲ παγω-
μένη ὑπὸ τρόμου.

— Ἀπέθανεν ! εἶπε μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.
— Ἀπέθανεν ! ἐπανέλαθεν ἡ Λουίζα μετ' ἀ-
πελπισίας. Ἔπρεπε νὰ θανατώσῃς ἐμέ, ὦ Θεέ
μου, καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃς νὰ ζήσῃ !

— Ἐπροτίμησε τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν Ὀλγαν,
ἐφιθύρισεν ἡ νέα γυνὴ μὲ δριμυτάτην πικρίαν,
ἄ ! εἶσαι εὐτυχῆς, σύ ! . . . Ἐφρονεῖθι ἐξ ἔρωτος
πρὸς σὲ καὶ ἐκ μίσους πρὸς ἐμέ . . . Καὶ ταῦτα
εἶποῦσα, ὤρμησεν ἔξω τοῦ θαλάμου καὶ ποτὲ
πλέον δὲν ἀνεφάνη, ποτὲ πλέον δὲν ἔμαθέ τις τί
εἶχεν ἀπογίνει.

Ἡ δὲ Λουίζα, ἡ ὠραία αὐτὴ καὶ τρυφερὰ γυ-
νὴ ἦν εἰς μόνος ἔρωτος ἐκράτει ἐν τῇ ζωῇ, βρα-
δέως ἐσθέσθη, καὶ τὸ πένθιμον αὐτῆς ἔτος δὲν
εἶχε παρέλθει, καὶ μετέβη νὰ εὔρῃ τὸν λατρευό-
μενον σύζυγον, ὃν ἀπώλεσεν.

(Μετάφρ. Π. Γ.)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΘΑ Μ' ΕΝΘΥΜΗΣΑΙ.

Ἔστω ! ἀφοῦ τὸ θέλουσι καὶ σὺ αὐτοῖς ἐνδίδεις !
Ἄλλὰ θὰ πέσωσι βουνὰ ἐπὶ βουνῶν ἀργίλα,
ξηραίνομένους ποταμούς, ὠκεανούς θὰ ἴδῃς,
θ' ἀκούσῃς κόρακος κρωγμὸν νὰ κρῶζ' ἡ Φιλομήλα.
σὺ ὁμως ὅπου εὐρεθῆς, σὺ πλὴν ὅπου θὰ ἦσαι
παντοῦ θὰ μ' ἐνθυμῆσαι !

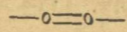
Ἀκούσατε, πάλῃ εἰς τὸ στῆθος σου καρδίας μούριόν τι,
ἔνδον σου τὸ συνειδὸς δὲν ἠφανίσθη ὅλως,

ἂν σώζῃς ἔτι ἀρετῆς κ' αἰδοῦς ἀνθύλλιον τι.
ἂν ἐντελῶς δὲν σ' ἔφθειρεν ὁ φαῦλος κύκλω δόλος,
ὦ ! ναί, γυνὴ ἀσύγγνωστε, ὅπου σταθῆς καὶ ἦσαι
παντοῦ θὰ μ' ἐνθυμῆσαι !

Ἄν ἔχῃς ἔτι γυναικὸς σεμνῆς μικρόν τι ἔχνος,
ἂν ἐπιόρκων τιμωρὸν τὸν Πλάστην ὑποθέτης,
ἂν ἐντελῶς δὲν ἔσβυσε τῆς μνήμης σου ὁ λύχνος,
ἂν ἐπὶ τῆς καρδίας σου στιγμήν τὴν χεῖρα θέτῃς,
ὦ ! ναί, παντοῦ καὶ πάντοτε, ὅπου σταθῆς καὶ
[εἶσαι

σκληρὰ, θὰ μ' ἐνθυμῆσαι !

Κλεάνθης Παππάζογλης.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ.

Ἔδιδον τὸ πᾶν, Λυδία,
θησαυρούς καὶ μεγαλεῖα,
ἂν μὲ ἄφινες μικρόν,
ἂν μὲ ἄφινες ἐγγύς σου
τῆς γλυκειᾶς καλλονῆς σου
νὰ θαυμάσω τὸ ἄβρόν.

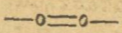
Ἔδιδον τὸ πᾶν, φιλότατη,
ἐπαρχίας μου καὶ κράτη
καὶ τὴν γῆν τοῦ Πακτωλοῦ,

ἂν μὲ ἔκραζες σιμά σου
καὶ μ' ὠραῖα βλέμματά σου
μ' ἔβλεπες ὡς πρὸ πολλοῦ.

Ἔδιδον τὸ πᾶν, ψυχὴ μου,
ταχύ τέλος τῇ ζωῇ μου,
εἰς τὸ σῶμά μου πυρὰν,

ἂν ἐδέεγστο ὀλίγον
νὰ φιλήσω μόλις θίγων
χεῖρά σου τὴν τρυφερὰν.

Κλεάνθης Παππάζογλης.

Η ΖΩΗ.

Εἶναι γλυκεῖα ἡ ζωὴ ὅταν ἐντὸς σου θάλλῃ
θερμὴ νεότης δυνατὴ τὸ πᾶν νὰ καταβάλλῃ,
ὅταν νεότητος φῶδῃ πρὸ σοῦ ἡ οἰκουμένη
σοὶ λέγει· “ἀγνοεῖς τὸ πᾶν, τὸ πᾶν σὲ περιμένει”.

Εἶναι γλυκεῖα ἡ ζωὴ ὅταν σκιρτᾷς ἐκ φρίκης
βλέπων μακρόθεν, ὡς παιδρὰν ἀκτίνα ἀμφιλύκης,
πρὸς σὲ ὠραῖαν κ' εὐχαριν παρθένον ἐρχομένην
μὲ κόμην κυματόεσσαν, μὲ ἄνθη ἐστεμμένην.

Εἶναι γλυκεῖα ἡ ζωὴ, τὸ φῶς, τὰς συγκινήσεις
ὅταν ἀκόμη δύνασαι ἐντὸς σου νὰ ἐγκλείσῃς,
ὅταν πρὸ ἄνθους ἔκυψας, στενάζῃς πρὸς ἀστέρα,
καὶ ἐνθυμῆσ' εἰς ζένην γῆν τὴν λατρευτὴν μητέρα

Εἶναι γλυκεῖα ἡ ζωὴ, ὅταν ἐγγύς σου φίλοι,
ὅταν σοὶ ψάλλουν, σοὶ λαλοῦν ἐν συμπαθείᾳ χεῖλῃ
ὅταν φαιδρότης εἰς καλὴν παρθένον δεδομένη
σὲ προκαλῆ εἰς ἔκστασιν, ἀγίως σὲ θερμαίνῃ.

Εἶναι γλυκεῖα ἡ ζωὴ, ὅταν ἐλπίζῃς ἔτι.
ὅταν ἐν βλέμμα ὄνειρον εἰς ὄνειρα προσθέτῃ,
καὶ μὲ χροιάς φωτὸς λαμπρὰς τὴν ἦβην σου στολίζῃ
ἡ φίλη ἥτις παρ' αὐτὴν σ' ἐλκύει, σὲ κοιμίζει.

Κλεάνθης Παππάζογλης.

ΤΑΧΥΓΡΑΜΜΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Διευθυνόμενα ὑπὸ Φ. ΛΟΓΟΘΕΤΗ.

Ἐπάρχει μία τάξις ἀνθρώπων ἣτις ἐννοεῖ νὰ
τρέφῃ ἀπεριόριστον ὑπὲρ τῶν εὐρωπαϊκῶν πραγ-
μάτων ἐνθουσιασμόν, ἣτις ἐννοεῖ νὰ λέγῃ καὶ ἐ-
παναλαμβάνῃ ὅτι οὐδεμία μεταξὺ Εὐρώπης καὶ
Τουρκίας δύναται νὰ ὑπάρξῃ σύγκρισις, ὅτι ἐ-
κεῖ καὶ μόνον ὑπάρχει ἡ τελειοποίησις τῆς τέ-
χνης, τὸ ἀληθὲς ὠραῖον καὶ τὸ nec plus ultra
τέλος τῆς φιλοκαλίας, ὅτι τέλος οὐδὲν ἔχομεν
ἡμεῖς οἱ ἐν Τουρκίᾳ, τὰ πάντα δὲ οἱ εὐτυχεῖς,
οἱ πανευδαίμονες ἐκεῖνοι—κατ' αὐτούς—θηνητοί,
οἵτινες κατοικοῦσι τὰς λαμπρὰς τῆς λοιπῆς Εὐ-
ρώπης πόλεις.

Τὸ κατ' ἡμᾶς φρονοῦμεν ὅτι ὁ εὐρωπαϊ-
σμός οὗτος τῶν κυρίων τούτων ἔχει τι τὸ ὑ-
περβολικόν. Ἐξέρχεται μετὰ τινος τῶν ἀνηκόν-
των εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην εἰς τὸν περίπα-
τον, τῷ δεικνύεις λαμπρὰν τινα οἰκίαν, ἐν με-
γαλοπρεπέσ κατάστημα, σὲ ἀπαντᾷ μετ' ἀνυπο-
φόρου ἀδιαφορίας « Ποῦ τὰ τῆς Εὐρώπης ! . . . »

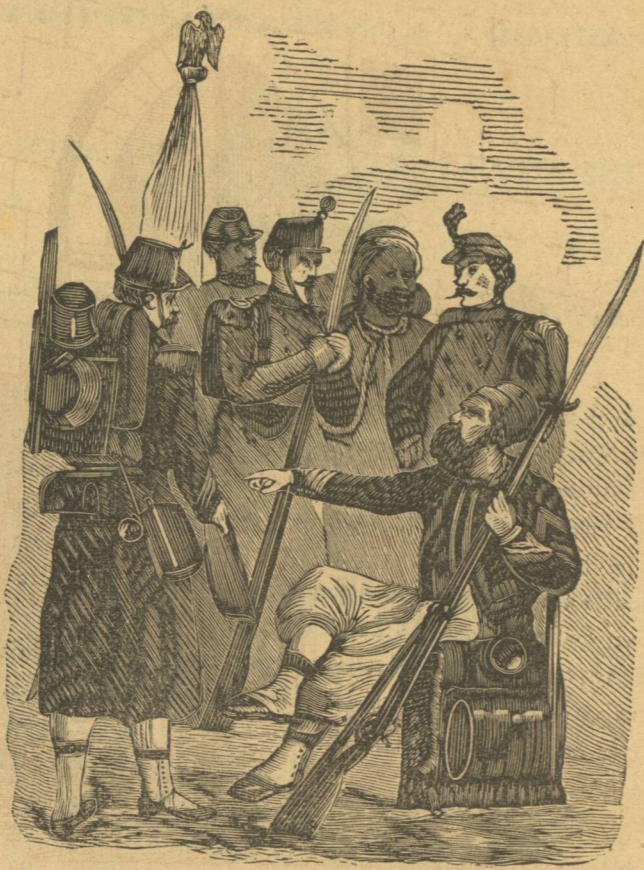
Ὁμολογοῦμεν ἀνεπιφυλάκτως ὅτι οὐδὲ ὅλως ἐν-
νοοῦμεν νὰ συμμετάσχωμεν τοῦ ζωηροῦ τούτου
ὑπὲρ τῶν εὐρωπαϊκῶν πραγμάτων ἐνθουσιασμοῦ
— ἐνθουσιασμοῦ θαινόντος πέραν τῶν ἐσκαμμέ-
νων. Παραδεχόμεθα ὅτι ἡ ἡμετέρα πρωτεύουσα
καθυστερεῖ εἰσέτι μεγάλως τὸσον ὑπὸ τὴν ἔπο-
ψιν τοῦ καλλωπισμοῦ, ὅσον καὶ ὑπὸ πολλὰς

σπουδαίας ἄλλας ἐπόψεις τῶν λοιπῶν τῆς Εὐ-
ρώπης πρωτεύουσῶν. Δὲν ἔχομεν ἡμεῖς ἐδῶ τὰ
μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα βουλεβάρτα, τὰς θαυ-
μασίας ἐκεῖνας μητροπόλεις, τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα
Μουσεῖα καὶ λοιπὰ ἀξιοθαύμαστα δημόσια κα-
ταστήματα ἅτινα ὑψοῦνται ἀγερῶχος εἰς Παρι-
σίους καὶ ἀλλαχοῦ οὔτε τὰ γοητευτικὰ ἐκεῖνα
βιενναῖα θέατρα, ἐνὸς τῶν ὁποίων — τοῦ καὶ
πρωτίστου — ὁ σπουδαῖος ἡμῶν φίλος κ. Θεό-
δωρος Μοσχόπουλος ἐποίησατο ἤδη λεπτομερῆ
ἐν τῷ « Γραφικῷ Κόσμῳ » περιγραφὴν, ἅτε ἐκ
τοῦ σύνεγγυς εὐτυχήσας νὰ ἴδῃ αὐτό. Ἐν τοῖς
ὁδοῖς μας δὲν ὑπάρχουν τὰ κομψὰ ἐκεῖνα ἀνα-
βρυτήρια, ἅτινα στολίζουν τὰς πλατείας τῶν
εὐρωπαϊκῶν πόλεων. Πλὴν μολονότι στερούμε-
θα πάντων τούτων δὲν ἡμεθα καὶ τὸσον ὀπίσω
ἄσπονδοι νὰ μᾶς θεωροῦν βλάκες τινὲς εὐ-
ρωπομανεῖς. Τοῦναντίον μάλιστα ἐννοοῦμεν
νὰ εἴπωμεν καὶ ὑποστηρίξωμεν ὅτι ἡ ἡμετέρα
πρωτεύουσα κατέχει καταστήματα λίαν ἀξιο-
πρεπῆ, εὐμοιροῦντα ἐντελῶς εὐρωπαϊκοῦ διορ-
γανισμοῦ καὶ κατ' ὅλα ἐν γένει οὐδὲ ὅλως τῶν
εὐρωπαϊκῶν διαφερόντων.

Ὅπως μὴ ὀμιλῶμεν ἐπὶ πλέον ἀοριστολογι-
κῶς ἀναφέρομεν μετὰ δικαίας υπερφανείας τὰ
μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα καταστήματα ἅτινα ἐν τῇ

καρδιά τῆς ἡμετέρας πρωτεύουσας, ἐν τῷ Πέρα, διατηρεῖ ὁ ἱκανὸς καὶ δεδοκιμασμένης ἀξίας ἐκεῖνος καταστηματοῦρχος, ὅστις οὕτως δίκαια παρ' ἅπασιν τοῖς κύκλοις τῆς ἡμετέρας μεγαλοπόλεως ἀπολαύει ὑπολήψεως, ὁ κ. Φ. ΛΟΓΟΘΕ-

ΤΗΣ. Ἐννοοῦμεν τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα ξενοδοχεῖα — τὸ Ἀγγλικὸν καὶ Βασιλικὸν — ἅτινα εἰσὶν ἀληθεῖς διὰ τὸ Πέρα μας στολισμοί. Οὐδεὶς πιστεύομεν ἐννοεῖ νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ὅσα-κις ἐπισκέπτεται κατὰ πρῶτον πόλιν τινὰ τὴν

Τύποι Γάλλων Στρατιωτῶν τοῦ Πεζικοῦ.

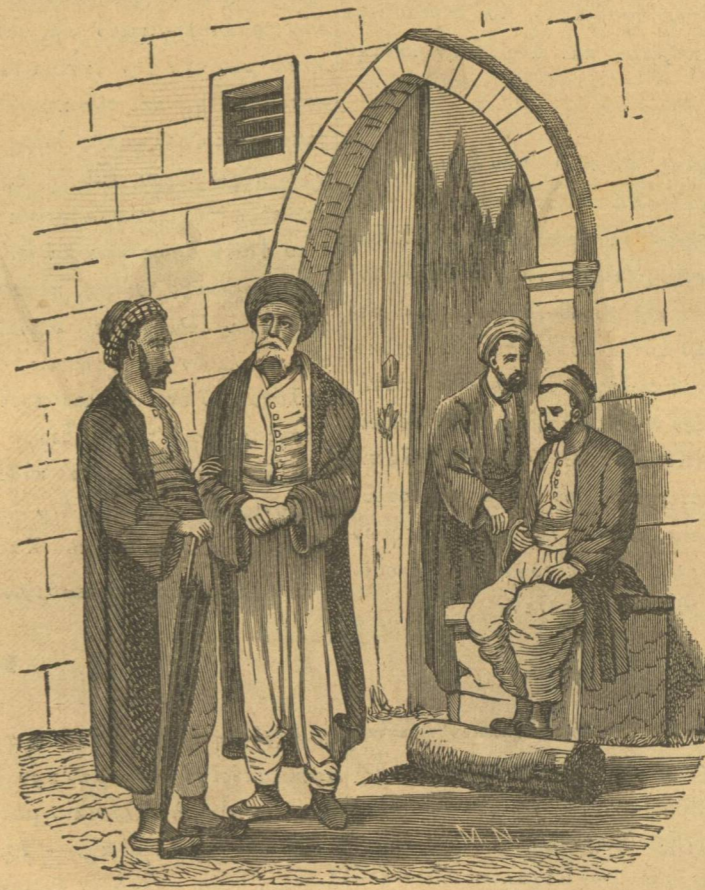
πρώτην περὶ τῆς ἀξίας αὐτῆς ἐν γένει ἰδέαν θὰ σχηματίσῃ ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ξενοδοχείου παρ' ᾧ θὰ καταλύσῃ. Οὐδόλως δὲ διστάζομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι τὴν γοητευτικώτεραν περὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεώς μας ἔχει ἤδη σχηματισμένην ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ ἰδέαν ὁ ξένος ἐκεῖνος ὅστις ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ δύναται ἐξερχόμενος τοῦ ἀτμοπλοίου νὰ κατευθυνθῆ εἰς ἐν τῶν

ὑπὸ τοῦ κ. Φ. ΛΟΓΟΘΕΤΗ διευθυνομένων ξενοδοχείων. Ἡ λαμπρὰ ἐκεῖνη τάξις, ἡ ἕκτακτος ἀκρίβεια, ἢ ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ξενοδοχείοις ἐπικρατοῦσα συναινουμένη μετὰ τοῦ πλουσίου τῶν αἰθουσῶν εὐπρεπισμοῦ καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς τῶν τρόπων τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν ἀθρότητος παρέχουσιν εἰς τὸν ξένον περιηγητὴν λίαν εὐχαρίστους ἐντυπώ-

σεις· πολυῶμεν δὲ νὰ εἴπωμεν — ἀδιαφοροῦντες ἂν οἱ εὐρωπαμενεῖς μας ἀναγνώσται θεωρήσωσι τοῦτο ὑπερβολικόν — ὅτι ὁ ξένος οὗτος θέλει ἀπαντήσῃ ἐν τοῖς ξενοδοχείοις τούτοις ἀκρίθειαν καὶ κανονικότητα ὑπηρεσίας τοιαύτην

ὅποιαν εἰς ὀλίγιστα τῶν τῆς Εὐρώπης ξενοδοχείων.

Δὲν ἔχομεν βεβαίως τὴν γελοῖαν ἀξίωσιν ἡμεῖς ἀσήμαντοι συντάκται τοῦ δεκαπενθημέρου

Ἵθωμανοὶ Σπουδασταὶ (Σοφτάδες).

« Ταχυδρόμου » τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου » νὰ συστήσωμεν εἰς τὸ δημόσιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καταστήματα δι' ἃ ἀπεριόριστον ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῶν τρέφει ἐκτίμησιν· ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν ἐπισκεπτῶν τῶν ξενοδοχείων τοῦ κ. ΛΟΓΟΘΕΤΗ κατὰ ἑκατοντάδας ὑπάρχουσιν ἐγγεγραμμένα τὰ ὀνόματα λόρδων, βαρῶνων καὶ πολυταλάντων κομήτων· πλεῖστα δὲ ἐκ βασιλι-

κοῦ αἵματος ἡγεμόνων. Ὁ κ. ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ δύναται μετὰ δικαίου ἐγωῖσμοῦ καὶ οὐδόλως κατακριτέας φιλαυτίας νὰ καυχήθῃ ὅτι καὶ αὐτοκράτορας ἀκόμη ἐξέτισεν ἐν τῷ « Βασιλικῷ Ξενοδοχείῳ » του. Τὸ κατώφλιον τοῦ ξενοδοχείου τούτου διήλθε καὶ αὐτὸς ὁ ἀνώτατος ἡμῶν ἄρχων, ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάν Χαμητ ὁ Β'. μεταβάς εἰς ἀντεπίσκεψιν

τοῦ ἵπποτικοῦ τῆς Βραυιλίας αὐτοκράτορος. Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἦτο βεβαίως μία τῶν εὐτυχστέρων ἡμερῶν τῆς ζωῆς του ἦν ὁ κ. ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ χρυσοῖς βεβαίως θὰ ἐνέγραψεν ἐν τῷ ἡμερολογίῳ αὐτοῦ γράμμασι, διότι ἔβλεπε διὰ τῆς ἐκτάκτου ταύτης τιμῆς — τιμῆς ἣν οὐδεὶς τῶν συναδέλφων αὐτοῦ ἤξιώθη — ἀμοιβομένους λίαν θαυσιλῶς τοὺς κόπους καὶ μόχθους οὓς ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη κατέβαλεν ὅπως ἀναβιβάσῃ τὰ ξενοδοχεῖα αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπίζηλον καὶ ἀνωτάτην ταύτην περιωπὴν.

Ὅπως ἦ ἐντελὲς τὸ περὶ τῶν ξενοδοχείων τούτων τοῦ κ. Λογοθέτη δελτίον μας, νομίζομεν ὅτι ὀφείλομεν νὰ γράψωμεν δύο λέξεις καὶ περὶ τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου νέου, τοῦ δυνηθέντος διὰ τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτοῦ εὐγενείας καὶ μεγίστης τῶν τρόπων αὐτοῦ ἀβρότητος νὰ διευκολύνη λίαν οὐσιωδῶς τὸ ἔργον ὅπερ οὕτως προήγαγε καὶ ἀνέπτυξεν ἡ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ νομοσύνη, τοῦ κ. ΙΑΚΩΒΟΥ ΛΟΓΟΘΕΤΗ. Πᾶς τις γινώσκει τὸν ἀβρόφρονα τοῦτον νέον ὅστις τοσοῦτον διὰ τῆς εὐγενείας του καὶ λοιπῶν πολυτίμων αὐτοῦ προσόντων εἰς τὴν ἐπιτυχῆ τῶν ξενοδοχείων τούτων διεύθυνσιν συντελεῖ.

* *
*

Δίδοντες πέρας εἰς τὸν τῆς δεκαπενθημερίας ταύτης Ταχυδρομόν μας δὲν ἀγνοοῦμεν ὅτι θὰ εὐρεθῶν ζηλόφθοι τινες οἵτινες θὰ θελήσουν νὰ χαρακτηρίσωσιν ὡς ὑπερβολικοὺς τοὺς ἐπαίνους οὓς ἐκφέρομεν περὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν τοῦ κ. ΛΟΓΟΘΕΤΟΥ ξενοδοχείων, πλὴν τὸ καθ' ἡμᾶς οὐδόλως ἐννοοῦμεν νὰ λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὰ κακεντρεχῆ τῶν φλυάρων τούτων σχόλια, θεωροῦμεν δὲ τούναντίον μέγιστον δι' ἡμᾶς εὐτύχημα ὅποταν δυνάμεθα νὰ ἐκθέτωμεν διὰ τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου » εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ προϊόντα τῶν φιλοπόνων ἐνεργειῶν τούτων ἐκλεκτῶν καὶ διαπρεπῶν ὁμογενῶν ὡς ὁ κύριος Φ. ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΧΙΟΥ Ο «ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ».

Δηλοποιεῖται τοῖς κυρίοις μετόχοις τῆς Τραπεζῆς ὅτι συμφώνως τῇ ληφθείσῃ ἀποφάσει παρὰ τῆς τελευταίας γενικῆς τῶν μετόχων συνελεύσεως, ἡ Τράπεζα θέλει διανεῖμει ἐκ τῶν κερδῶν τοῦ ἰσολογισμοῦ τῆς 31 δεκεμβρίου 1880 κατὰ μὲν τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1881 ἐξ τοῖς ἑκατὸν (600) ἐπὶ τῶν κεφαλαίων, ἦτοι 48 ἑκατοστά τῆς ὀθωμανικῆς λίρας ἐφ' ἐκάστης μετοχῆς, λόγῳ τόκου, ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ παρὰ τῇ Τραπεζῇ τῆς μερισματαποδείξεως τῆς 1ης μαρτίου 1881 ὅπως γένηται ἐπ' αὐτῆς ἡ σημεῖωσις τῆς πληρωμῆς ταύτης, κατὰ δὲ τὴν 1ην Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους θέλει διανεῖμει τὸ ὑπόλοιπον τῶν ὠφελειῶν τῆς χρήσεως τοῦ ἄνω εἰρημένου ἰσολογισμοῦ ἐπὶ τῇ ὀλοσχερεῖ ἐξοφλήσει τῆς ρηθείσης μερισματαποδείξεως, συνερχομένης τῆς γενικῆς συνελεύσεως καὶ καθυποβαλλομένου τοῦ ἰσολογισμοῦ κατὰ τὴν 1ην μαρτίου 1881 συμφώνως τῷ 39 ἄρθρῳ τοῦ Καταστατικοῦ.

Ἐν Χίῳ, τῇ 1ῃ δεκεμβρίου 1880.

Ὁ Διευθυντῆς
Ε. Α. Καράβας.

Ἐξεδόθη καὶ τὸ τέταρτον φυλλάδιον τοῦ Παρτήματος τῶν Ὀθωμανικῶν Κωδίκων τὸ περιέχον τὴν εἰς τὸ ἑλληνικὸν μετάφρασιν τῆς Ποινικῆς δικονομίας. — Τὰ προηγουμένως ἐκδοθέντα τρία φυλλάδια ἐμπεριέχουσι: τὴν « Πολιτικὴν δικονομίαν », τὸν « Ὄργανισμὸν τῶν δικαστηρίων », τὸν νόμον τὸν περὶ « Ἐκτελέσεως τῶν πολιτικῶν ἀποφάσεων », τὸν νόμον περὶ « Συμβολαιογράφων », τὸν κανονισμὸν τὸν ἐν « τοῖς βιλαετίοις δημαρχιῶν », τὴν « Διατίμησιν τῶν δικαστικῶν τελῶν », τὸν νόμον « Περὶ ἐπιτηδευμάτων », τὸν κανονισμὸν « Περὶ ὑπαλλήλων καὶ κλητῆρων τῶν συμβουλίων καὶ δικαστηρίων » τὸν κανονισμὸν τοῦ « λιμένος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Βεζυρικῆς ἐγκυκλίου » συμπληρούσας ἢ τροποποιούσας διατάξεις προηγουμένων νόμων.

Εὐρίσκειται δὲ ὑπὸ τὰ πιεστήρια τὸ πέμπτον καὶ τελευταῖον φυλλάδιον, ὅπερ θὰ ἐμπεριέχῃ τὸ τέλος τῆς « Ποινικῆς δικονομίας » καὶ τὰς προσηρημένας αὐτῇ διασαφητικὰς ἐγκυκλίους διατάξεις.

Τὰ φυλλάδια ταῦτα εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἕκαστον ἀντὶ ἡμίσεως ἀργυροῦ μετζιτιε ἐν τῷ γραφείῳ τῆς « Θράκης » καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς βιβλιοπώλαις.

Ἡ « Αὐγὴ » μετὰ μηνιαίαν διακοπὴν ἐπανελάθε τὴν ἐκδόσιν τῆς εἰς τὸ πρῶτον αὐτῆς σχήμα. Ἡ διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος ἐξηγεῖ τοὺς λόγους δι' οὓς ἀναγκάζεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐκδόσιν εἰς τὸ μικρὸν σχῆμα καὶ ζητεῖ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ δημοσίου. Εὐχόμεθα αὐτῇ τὰ βέλτιστα.

Ἡ ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι Εὐεργετικῇ Ἀδελφότητι « Πρόδος » διανύει τὴν εὐτυχστέραν ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς περιόδον· τοῦτο τούλαχιστον ψηλαρητῶς κατεδείχθη ἐκ τῆς λεπτομεροῦς τῶν πεπραγμένων τοῦ σωματείου τούτου ἐκθέσεως ἣν ἀνέγνω τὴν παρελθούσαν κυριακὴν κατὰ τὴν ἐπέτειον αὐτοῦ ἑορτὴν ὁ γενικὸς τῆς « Προόδου » γραμματεὺς κ. Βάγιας. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης κατεδείχθη ὅτι ἡ ἀδελφότης ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν αὐτῆς μετ' ἐξαιρετικῆς πράγματι ἐπιτυχίας.

Προκειμένου δὲ περὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης τῆς Ἀδελφότητος λέγομεν ὅτι ἐτελέσθη λίαν πανηγυρικῶς ἐπισφραγισθεῖσα διὰ λαμπρᾶς περὶ « κοσμοπολιτισμοῦ » τοῦ πολυμαθοῦς τῆς ἡμέρας ῥήτορος κ. Ὁδ. Ἰαλέμου ἀγορεύσεως μεγίστην ἐπὶ τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν δημοτελεῖ ταύτην ἑορτὴν ἐμποιησάσης ἐντύπωσιν.

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὅτι ἡ ἐν Ρώμῃ ἀνωτάτη ἀκαδημία « Κυρῆτις » διὰ πτυχίου αὐτῆς, λατινιστῆ γεγραμμένου, ὠνόμασε τὸν ἀξιότιμον κ. Ι. Ἀριστοκλῆ μέλος αὐτῆς ἐπίτιμον ἕνεκα τῶν φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ.

Συγχαίρομεν τῷ ἀξιότιμῳ κ. Ι. Ἀριστοκλεῖ καὶ ἐπὶ τῇ νέᾳ ταύτῃ τιμῇ, ἀνταξία τῶν ὑπὲρ

τῆς παιδείσεως ἀκαμάτων ἀγώνων τοῦ ὀρθροῦ τούτου τῶν Ἑλληνίδων Μουσῶν θεράποντος.

Οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας τῶν Ἐξ Μαρμάρων, ἀποφασίσαντες τὴν ἀνέγερσιν παρθεναγωγείου, ἐποίησαντο ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς ἐπὶ φιλομουσίᾳ διακρινόμενους ὁμογενεῖς. Εὐχαρίστως δὲ πληροφούμεθα ὅτι ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης προσήνεγκε πρὸς τοῦτο 10 λίρας, καθὼς καὶ ὁ κ. Γ. Ζαρίφης ἐτέρας 10.

Τὴν προπαρελθούσαν παρασκευὴν μεταβάς ὁ κ. Γ. Ζαρίφης εἰς τὰς ἀπέναντι τῆς Ὑψ. Πύλης φυλακᾶς, ἐν αἷς εὐρίσκονται οἱ διὰ χρεὴ φυλακισμένοι, διένειμεν εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἀνά 2 λίρας τουρκικᾶς· οἱ φυλακισμένοι ἦσαν περὶ τοὺς 30. Ἀκολούθως μετέβη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐζήτησε τὴν ἀποφυλάκισιν τῶν ἐν τῇ φυλακῇ διατελούντων διὰ μέχρι 500 γρ. χρεὴ, ἅτινα ἐξώφλησεν.

ΝΑΥΑΓΙΑ.

Κατὰ τὴν μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ λήγοντος ἔτους συνέβησαν τὰ ἐξῆς ναυάγια· ἀπωλέσθησαν ἰστιοφόρα: 39 ἀγγλικὰ, 19 γερμανικὰ, 18 νορβηγικὰ, 17 γαλλικὰ, 12 ὀλλανδικὰ, 9 ρωσικὰ, 5 δανικὰ, 5 σουηδικὰ, 3 ἰσπανικὰ, 3 ἰταλικὰ, 2 ἀυστριακὰ, 1 βρασιλιανόν, 1 πορτογαλ-

λικόν, τὸ ὄλον 134. Ἀτμόπλοια δὲ: 6 ἀγγλικὰ, 2 γερμανικὰ, 2 γαλλικὰ, 1 σουηδικόν· τὸ ὄλον 11. Σημειωτέον ὅτι τὸ γραφεῖον Βέρταας, ὅπερ διδίδει τὰς ἀνωτέρω πληροφορίας, ἀναφέρει μόνον ἐκεῖνα τ' ἀπολεσθέντα πλοῖα, ὧν τὸ ναυάγιον ἀγγέλλεται εἰς αὐτὸ, ὥστε ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ ἄλλα ναυάγια μὴ καταριθμηθέντα.

« Αὐγὴ ».

Ὁ « Φάρος τῆς Ὁρθρουσ » ἀναφέρει τὸ ἐξῆς φρικῶδες κακούργημα:

« Εἷς τι χωρίον τοῦ Δομοκοῦ, Ὁθριανὴ καλούμενον, ὑπῆρχον δύο ἱερεῖς, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ γείνη καὶ τρίτος. Οἱ δύο προσέφερον, ὡς λέγουσιν, εἰς τὸν ἀρχιερέα Δομοκοῦ 20 λίρας, ἵνα μὴ χειροτονήσῃ τὸν τρίτον, ἀλλ' ὁ τρίτος δούς 30 λίρας ἐγένετο ἱερεὺς. Ὅτε λοιπὸν μετέβη εἰς τὸ χωρίον του ἵνα λειτουργήσῃ, οἱ δύο ἱερεῖς ἐκδικησιν πνέοντες κατ' αὐτοῦ, ἔρριψαν ἐντὸς τοῦ ποτηρίου τῆς μεταλήψεως δηλητήριον, ὅπερ πῶν ὁ ἱερεὺς ἐδηλητηριάσθη καὶ ἐν ὀλίγαις ὥραις ἀπεβίωσε. Τὴν δηλητηρίασιν ἐβεβαίωσαν καὶ οἱ ἱατροὶ ἀναταμόντες τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ ».

Εἶναι ἄρα γε δυνατόν νὰ ὑπάρχωσι καὶ ἱερεῖς δολοφόνοι; Εἶθε ἡ εἰδησις αὕτη ν' ἀποθῆ ἀνυπόστατος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Αἱ ἐν τῷ θησαυροφυλακίῳ Ὁρχομενοῦ ἀνασκαφαί, αἱ ὑπὸ τοῦ κυρίου Ἐρρίκου Σλῆμαν ἐνεργούμεναι προβαίνουσι σπουδαίως, ἐργαζομένων 40—45 ἐργατῶν, τὸ ἥμισυ τῶν ὁποίων εἶναι γυναῖκες μετακομίζουσαι τὸ χῶμα διὰ ζυμπελίων, τοῦτο δὲ εἶναι ἐπιπόνημα τῆς κυρίας Σλῆμαν, ἥτις τὴν προπαρελθούσαν τρίτην ἀνεχώρησε διὰ τὰς Ἀθήνας. Αἱ ἀνασκαφαί προέβησαν μέχρι τοῦδε ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ θησαυροφυλακίου ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς πρὸς τὰ κάτω ἐκ μὲν τοῦ δυτικοῦ μέρους μέχρις 9 μέτρων ἐκ δὲ τῶν ἄλλων πλευρῶν μέχρις 7 περίπου. Ἡ διάμετρος τοῦ κυκλοτεροῦς θησαυροφυλακίου μέχρι τῶν σημείων, εἰς ἃ μέχρι τοῦδε ἔφθασεν, εἶναι 14 μέτρων, πρὸς δὲ τὰ κάτω εὐρύνεται

ἔτι μᾶλλον, ἐνῶ ἐν τῇ ὀριζοντίῳ γραμμῇ, ἐφ' ἧς ἐπικάθηται ὁ ὀγκώδης λίθος τῆς εισόδου, μόλις εἶναι 12 μ. Ὁ λίθος οὗτος ἔχει μῆκος ἐν τῷ ἄξονι αὐτοῦ, (διότι πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τὰ ἄκρα αὐτοῦ τ' ἀποτελοῦντα τὰς δύο γωνίας εἶναι ἐλλειψοειδῆ), μέτρ. 4,047, πλ. δὲ 2,007. Πάχος πρὸς μὲν τὸ ἐσωτερικὸν 068, πρὸς δὲ τὸ ἐξωτερικὸν 098.

« Αὐγὴ ».

Παρακαλεῖται Κύριός ΤΙΣ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λεξικοῦ Σκαρλάτου Δ. τοῦ Βυζαντίου (1852) εἰς σελίδα, 295, στήλην πρώτην στίχον 68—69.

Ν. Κ. Μάκαρος.

—ο—ο—ο—

Ὁνομαστός τις μονομάχος ἀπέθνησκε κλινῆρης, ὡς ὁ ἔσχατος τῶν θνητῶν. Προσκαλεῖ τὸν ἱατρόν του. « Εἶμαι ἄρκετὰ γεννητός, τῷ λέγει· ἀπαντήσατέ μοι εἰλικρινῶς, φρονεῖτε, ὅτι δύναμαι νὰ σωθῶ ἀπὸ τῆς ἀσθενείας μου; » Ὁ ἱατρός κινεῖ τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀμφιβολίας. Τότε ὁ ἀσθενὴς ἀνακαθήσας: « Ἐνα ξίφος! ἀνακράζει, ἔνα ξίφος! — Μὴ ταράττεσθε! λέγει ἐντρομος ὁ ἱατρός. » Ἐγνώριζε τοὺς προγόνους τοῦ ἐπιθανάτου καὶ δὲν ἐπέθυμει νὰ γίνη τὸ τελευταῖόν του θῦμα. « Ἐνα ξίφος! ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀσθενής. — Ἀλλὰ τί θὰ τὸ κάμετε; — Ἰατρὲ, ἄνθρωπος ὡς ἐμὲ χρεωστεῖ ν' ἀποθάνῃ μὲ τὰ ὄπλα εἰς τὰς χεῖρας ».

Ἡ κόμησσα Γκολόβσκιν διηγεῖτο ἀνέκδοτον τι περὶ τοῦ πρίγκηπος Ποτέμκιν τοῦ διαδεχθέντος τὸν πρίγκηπα Ὁρλώφ παρὰ τῇ αὐτοκρατείῃ Λικατερίνῃ τῇ δευτέρᾳ. Μίαν ἡμέραν ἀνήρχετο τὴν κλίμακα τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων καθ' ὃν χρόνον ὁ Ὁρλώφ κατήρχετο, ἵνα δὲ μὴ ἡ ἀμοιβαία αὐτῶν σιωπὴ παρατηρηθῆ, ἠρώτησεν αὐτόν: « Τί νέα ἔχομεν εἰς τὴν αὐλήν; — Οὐδὲν, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Ὁρλώφ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι σεῖς μὲν ἀναβαίνετε ἐγὼ δὲ καταβαίνω ».